

Karlowits-Juhász Orchidea

Pedro Arrupe és a „másokért élő ember” eszménye

Pedro Arrupe jezsuita rendfőnök a „másokért élő ember” eszményének megfogalmazásával a 20. században a jezsuita nevelés központjába állította a szociális gondoskodást. E tanulmány a nagyhatású és karizmatikus atya munkásságába kíván betekintést nyújtani.¹ 1965. május 22-én a jezsuita rendgyűlés az ötvennyolc éves, bilbaói születésű Pedro Arrupe-t (1907–1991) választotta általános rendfőnöknek. A széleskörű tapasztalattal és világismerettel rendelkező Arrupe 1927-ben Loyolában lépett be a Jézus Társaságába. A rend által előírt tanulmányokat Spanyolországban, Belgiumban, Németországban, Hollandiában és az Egyesült Államokban végezte, majd 1939-ben tartományi előljárója Japánba küldte, ahol 27 éven át folytatott misszionáriusi tevékenységet.

1941 decemberében, miután a japán flotta megtámadta az Amerikai Egyesült Államok haditengerészetének Pearl Harbor-i támaszpontját, a japán biztonsági erők kémkedés gyanújával letartóztatták Arrupe-t, és 33 napon át magánzárkában tartották. Abban a szélsőségesen polarizált helyzetben ez korántsem volt meglepő lépés, a japán rendfenntartóknak éppen elég volt a gyanúhoz és a letartóztatáshoz, hogy Arrupe nyugati volt, katolikus, és évekig az Egyesült Államokban élt. Amikor bizonyítékok hiányában elengedték, a szerzetes azt hitte, azért jönnek érte, hogy kivégezzék. Később úgy emlékezett erre a pillanatra és a zárkában töltött napokra, mint egy olyan tapasztalatra, amely belső nyugalommal töltötte el, és tovább mélyítette Istenbe vetett bizalmát.²

1945. augusztus 6-án, amikor Hirosimát atomtámadás érte, Arrupe a város külterületén volt novíciusmester. A szörnyű helyzetre azonnal reagálva a novíciátust kórházzá alakította, és novíciusaival mintegy 150 sugárfertőzött embert gondozott. 25 évvel később így tekintett vissza a hirosimai tragédiára a jezsuita atya: *„Ez nem történelem, hanem egy történelmen kívüli örök élmény, amely nem múlik el az óra ketyegésével. Az inga megállt, és Hirosima örökre az agyamba vésődött. Ez az emberi tragédia – függetlenül az időtől – a mozdulatlan, szomorú örökkévalóság, a mindenkori jelen részévé vált.”*³

Arrupe az atomtámadás sebesültjeiért végzett áldozatos munkájával széleskörű tiszteletet vívott ki magának. 1954-ben a Japán Tartomány előljárójává, majd 1958-ban – amikor Japán önálló rendtartomány lett – tartományfőnökké nevezték ki. Arrupe atya óriási élet-tapasztalattal és több mint tíz éves apostoli vezetői múlttal rendelkezett, amikor 1965-ben a 31. Általános Rendgyűlés a Jézus Társaságának 28. általános rendfőnökévé választotta.⁴

Arrupe a II. Vatikáni Zsinat idején (1962–1965) kapta meg a jezsuita rendfőnöki tisztelet, egy olyan érásban, amikor az egyház szellemiségét és légkörét a belső megújulás és a modern világ igényeihez való alkalmazkodás jellemezte. Az Arrupe-t megválasztó álta-

1 Tudomány és társadalom

lános rendgyűlés által alkotott dokumentumok az ignáci örökség megújuló tiszteletéről, illetve a kor intellektuális, szociális és lelki problémáival kapcsolatos tudatosságról tanúsítottak. A rendi törvénykezést a társaság apostoli jellegének folyamatos hangsúlyozása foglalta egységbe.⁵

Az Arrupe által vezetett jezsuita rend az apostolkodás mellett egyre nagyobb feladatokat vállalt magára a szegénység és a társadalmi igazságtalanság leküzdésében. Ennek a folyamatnak a hatására sorra alakultak az olyan oktatási intézmények (többek között a Fülöp-szigeteken, Makaóban és Spanyolországban), amelyeket a jezsuiták abból a célból nyitottak, hogy közelebb kerüljenek a szegényekhez és elesettekhez. Az új intézmények mellett a már meglévőkre is hatást gyakorolt a jezsuiták küldetésének szociális irányú átalakulása. Az amerikai jezsuita középiskolákban hatalmas volumenű segélyosztás kezdődött, az 1978/79-es tanévben csak a New York-i rendtartományban másfél millió dollárt osztottak ki a szegényebb diákok között. A változás néhol ellenérzéseket szült. Így történt például Mexikóban, amikor az ottani tartományfőnök bezáratta az elit Instituto Patria jezsuita középiskolát, majd hátrányos helyzetű diákok számára nyitotta újra. Ez utóbbi eset annak az 1966-os levélnek a hatására történt, amelyben Arrupe a következőket írta a mexikói rendtartomány vezetőjének: *„A nevelést, mint minden más szolgálatunkat, a szociális problémák fényében kell tanulmányoznunk és megterveznünk. Bizonyos főiskolák – mivel majdnem kizárólag elittanulókat képeznek, vagy túl magas tandíjat szednek – komoly kétségeket támasztanak fenntartásuk jogosságával kapcsolatban.”*⁶

Pedro Arrupe 1973. július 31-én, Szent Ignác ünnepén, Valenciában, a X. Európai Nemzetközi Jezsuita Öregdiák Találkozó keretében mondta el legnagyobb hatású beszédét, amelynek címe a *„Másokért élő férfiak és nők”*, a jezsuita nevelés mottójává vált. Arrupe iránymutatásai nyomán a társadalmi igazságosság kérdése a jezsuita oktatási intézmények programjának, küldetésnyilatkozatának fókuszába került.⁷

A jezsuita rendfőnök hangsúlyozza, hogy az elesettek, elnyomottak „felszabadítása” a keresztény misszió alapvető eleme kell, hogy legyen, és ennek a tudatosságnak a nevelésben/oktatásban is meg kell jelennie. Arrupe több helyen nevelés helyett „átnevelésről” beszél. Véleménye szerint az egyháznak hatalmas erőfeszítéseket kell tennie annak érdekében, hogy átnevelje tagjait, illetve „minden férfit és nőt” az evangélium alapelveivel összhangban álló társadalmi igazságosságra.

Ennek megfelelően a rendfőnök a jezsuita oktatás fő céljának a „másokért élő emberek” nevelését tűzte ki. Olyan emberek nevelését, „akik, nem önmagukért, hanem Istenért és Krisztusért élnek; akik képesek élni és meghalni másokért; akik elképzelni sem tudják Isten szeretetét felebarátaik szeretete nélkül; akiknek meggyőződésük, hogy az istenszeretet csak színjáték, ha nem vezet igazságossághoz.”⁸ Arrupe az 1973-as öregdiák találkozóon hangsúlyozta, hogy ez a cél abszolút összhangban áll Isten akaratával és az ignáci Lelkigyakorlatokkal, és mivel a jezsuita iskolák eddig jellemzően nem tanították erre diákjaikat, ezért egyrészt most pótolniuk kell hiányosságait, másrészt a rend további oktatási tevékenységében az igazságosságra nevelésnek világszerte központi helyet kell kapnia. *„Nehéz feladat lesz, de képesek leszünk rá.”* – mondta Arrupe atya a jezsuiták flexibilitására, az új helyzetekhez, kihívásokhoz való hatékony alkalmazkodási képességére hivatkozva.⁹ Az általános rendfőnök beszédében nem elvont elméletet vázol, hanem – a II. Vatikáni Zsinat iránymutatásait elemelve – attitűdváltásra és konkrét cselekedetekre

szólítja fel hallgatóságát az elnyomottak és szenvedők érdekében. Mindehhez „nem elég a belsők átalakítása. Isten nem csupán azt kéri tőlünk, hogy az egész lényünket, hanem, hogy az egész világot nyerjük vissza számára. Nem választhatjuk el egymástól az egyén átalakulását és a társadalom strukturális reformját.”¹⁰

De hogyan juttathatjuk el a „másokért élő ember” elvét a valóság szintjére, mindennapi életünkbe? – tette fel a kérdést Arrupe. Az egyéneknek, a családoknak és a kisebb-nagyobb társadalmi csoportoknak mindenekelőtt el kellene jutniuk odáig, hogy képesek legyenek sokkal egyszerűbben élni, nemet mondani a mindent begyűrűző fogyasztói társadalomnak, visszafogni a pazarló fényűzést, és az esetleges többletprofitból a rászorulóknak juttatni, hogy ezzel is csökkenjen a jómódúak és a szükségét szenvedők közötti szakadék. Továbbá fontos lenne, hogy a jobb módban élők ne arra fordítsák minden energiájukat, hogy még jobban erősítsék gazdasági/társadalmi pozíciójukat, hanem arra, hogy a lehető legnagyobb mértékben csökkentsék kiváltságaikat a hátrányos helyzetű emberek javára. „És kérem, nehamarkodottan arra a következtetésre jussanak, hogy ez önökre nem vonatkozik, hogy önök nem tartoznak saját társadalmuk kiváltságosai közé. Ugyanis egy bizonyos társadalmi helyzetben ez mindnyájunkat érint – még akkor is, ha mi magunk is diszkrimináció áldozatai vagyunk valamilyen szempontból – mert mindig vannak olyanok, akik rosszabb helyzetben vannak nálunk. Alapvető viszonyítási pontként gondoljunk a saját hazánkban és a Harmadik Világban élő legszegényebb, leginkább a társadalom peremére sodródott embertársainkra.”¹¹ Arrupe végül felszólította hallgatóságát, hogy ne maradjanak meg az elhatározás szintjén és az elvek hangoztatásánál, hanem aktívan lépjenek fel az igazságtalan társadalmi struktúrákkal szemben.

Mindeközben a latin-amerikai jezsuiták az ottani – egyszerű reformokkal már nem enyhíthető – mélyszegénység és elnyomottság felszámolására újtára indították az ún. „felszabadítás teológiáját” (liberation theology), célul tűzve a társadalmi igazságosság előmozdítását, az elnyomás megdöntését, és amely eszközéül a „marxista elemzést” hívták segítségül.¹² Az elnyomottak felszabadításán munkálkodó dél-amerikai misszionáriusok küldetése találkozott Pedro Arrupe iránymutatásaival, aki az 1974/75-ben összehívott 32. általános rendgyűlésen kijárta, hogy a jezsuita törvénykezésben is deklarálódjanak ezek az alapelvek. „A hit szolgálata és az igazságosság előmozdítása” című Negyedik Határozat hangsúlyozta, hogy mivel a világon milliók szenvednek az éhezés, a szegénység, a javak és források igazságtalan elosztása, valamint faji, társadalmi, politikai megkülönböztetés miatt, ezért a jezsuiták minden apostoli törekvésének egyik fontos dimenzióját az igazságosság előmozdítása kell, hogy képezze „még akkor is, ha megbolygatja bevett szokásainkat, vagy szélesre tárja esetenként szűk látóhatárunkat.”¹³

A jezsuita küldetés ilyen irányú átformálása megosztotta a rend képviselőit, és az akkori pápát is aggodalommal töltötte el. VI. Pál attól tartott, hogy a jezsuiták sajátos papi, szerzetesi feladataikat elhanyagolják, és helyette politikai, társadalmi és gazdasági problémák megoldásába fektetik erejüket.¹⁴

Kiválóan tükrözi a mai napig is tartó küldetésértelmezésbeli különbségeket annak a két beszélgetésnek az összevetése, amely a Magyar Katolikus Rádióban hangzott el Pedro Arrupe születésének 100. évfordulója alkalmából. Az egyik interjúban Nemeshegyi Péter,¹⁵ a másikban Mustó Péter¹⁶ emlékezett meg az egykori rendfőnök munkásságáról.

1 tudomány és társadalom

A japán misszionáriusi párhuzam apropójából megkérdezett Nemeshegyi 37 éven át oktató teológiát, teológiatörténetet a tokiói Sophia Egyetemen, majd 1993-ban rendje Magyarországra irányította, ahol folytatta felsőoktatási pályáját. Mindeközben számos vallási témájú könyvet és cikket írt, illetve lelki gyakorlatokat tartott egyháziak és világiak számára egyaránt.¹⁷ A jezsuita atya a rádiós interjúban több ízben is elég kritikusan beszélt a Pedro Arrupe által képviselt irányvonalról. Véleménye szerint a 32. rendgyűlés okmányaiiban az igazságosság előmozdításával kapcsolatos passzusok „kissé túllőttek a célon”, mivel a rend alapvető feladata a keresztény hit terjesztése és védelme kell, hogy legyen. Bár elismeri, hogy a különböző karitatív cselekedetek is hozzátartoznak a jezsuita hivatáshoz, azonban szerinte „a társadalmi igazságosságért való küzdelem nem egészen passzol bele a jezsuita karizmába”. Álláspontját megerősítette VI. Pál pápa ellenérzéseivel is, miszerint nem lenne áldásos, ha az igazságosság eszményét zászlajára tűzve hagyományos feladatait elhanyagolná a rend. Külön hangsúlyozta, hogy az egyháznak a teológia és a tudományos képzés terén is nagy szüksége van a jezsuitákra. „VI. Pál pápa ugye nem mondhatta, hogy ne legyetek a szegények pártján, meg hát nem is gondolta ezt, ezért nehéz volt az ő helyzete is, és nehéz volt Arrupe helyzete is” – mondta Nemeshegyi, aki a következő pápa, a rövid ideig regnáló I. János Pál nemtetszéséről, illetve az őt követő II. János Pál intelmeiről is beszámol. Utóbbi hozzáállását a következőképpen illusztrálja: „Nem vagyok egészen megelegedve ezzel a nagy szabadságokkal, amit mostanában látok nálatok. Legyetek hagyománytisztelőbbek, és ne kritizáljátok annyira Rómát és a pápát!”

A kritikus hangvételű Nemeshegyitől eltérően őszinte és szenvedélyes odaadással mesélt az Arrupe általa kijelölt útról Mustó Péter atya, aki jezsuita munkásságának nagy részét rászorulók között töltötte. Latin-Amerikába költözött, hogy megismerje a leghátányosabb helyzetben élők mellett tevékenykedő szerzetesi közösségek munkáját, majd Kolumbiában szociális munkásként utcagyerekek között dolgozott.¹⁸ „Arrupe atyával személyesen sohasem találkoztam, de az volt az érzésem, hogy amíg ő a jezsuita rendfőnök, addig nekem is van helyem ebben a társaságban” – hangzott el a centenáriumi rádióadásban. Mustó szerint nem Arrupe osztotta meg a jezsuita rendet, hanem azok, akik a lelkesedését naivitásnak gondolták. A Jézus Társaságának 28. általános rendfőnöke olyan igazságosabb társadalom létrehozásán fáradozott, amely képes újra megadni a méltóságát az embernek; olyan újítókat vizionált, akik képesek félretenni meglévő elképzeléseiket, előítéleteiket, és képesek a világot a társadalom és a gazdaság veszteséinek szemszögéből nézni. Mustó mindeközben keserű kritikával illeti korunk egyházát (beleértve a jezsuita rendet is), amiért az nem lép fel kellőképpen a társadalmi igazságosság érdekében. „Ma fontosabb számunkra, hogy a borászatot támogassuk, hogy tisztségeket szerezzünk, hogy a múlt korszak bűneit, hibáit valamiképp az asztal alá söpörjük (...), különösen fontos a meghunyászkodó, konfliktuskerülő kapcsolat az éppen hatalmon lévőkkel, csak azért, hogy az egyház finanszírozása biztosítva legyen.” Az egyház feladata azonban nem az – folytatta Mustó – hogy a működési feltételeket biztosítsa, és közben ne kerüljön összetűzésbe a hatalmon lévőkkel, hanem az, hogy kihívás legyen. „Még az életünk kockáztatásával is szenvedélyesen kiállni azért, amiért megkereszteltek minket” – mondja, majd óvatosabban fogalmazott: „Jó lenne, ha bátrabban ki tudnánk állni azoknak az érdekében, akiknek nincs annyi lehetőségük, mint nekünk.” Mustó hisz benne, hogy a lelkesedés szikrája újra lángra lobbantható. Ennek kulcsa lehet, ha érintettséget

szerzünk, azaz ha közel engedjük magunkhoz a szenvedést. *„Ha egy hoszpiszban a haladó emberek felé fordulsz, az megérint téged (...), vagy ha egy igazán bűnös emberrel találkozol, aki tényleg komoly vétet követett el, és teljes szeretettel hallgatod, az megváltoztat téged (...). Arrupe atya azt kérte, hogy minden jezsuita legyen legalább egy olyan emberrel személyes, baráti kapcsolatban, aki az élet árnyékos oldalát ismeri, éli. Arrupe atyának ezt a kihívását mindig nagyon komolyan vettem, veszem.”*

Pedro Arrupe társadalmi igazságosságért vívott harca tehát (főleg, mivel összefonódott a latin-amerikai rendtársak által hirdetett kizsákmányolás-ellenes felszabadítás teológiájával, illetve azon keresztül a marxista eszmékkel) belső ellentétekhez vezetett, és megrontotta a rend és a Vatikán viszonyát. A küldetésértelmezésbeli konfliktusokról Nemeshegyi például így ír: *„Egyes jezsuiták részéről túlkapások is történtek: szinte már csak a társadalmi igazságosság kérdéseivel való foglalkozást tartották fontosnak, és a Társaság egyéb hagyományos munkáit kevésre becsülték. Ez a beállítottság a rendi fiatalság kiképzésénél is hátrányokkal járt.”*¹⁹ Mint arra már fentebb utaltam, VI. Pál és II. János Pál pápa is arra intette a jezsuitákat, hogy figyeljenek tudatosabban a rendi fegyelemre, és maradjanak meg a Rendalkotmány által megkövetelt apostoli feladatoknál. Ennek hatására Arrupe elhatározta, hogy benyújtja lemondását a rendgyűlésnek, és erről 1980 áprilisában II. János Pált is tájékoztatta. A pápa azonban – vélhetően, mert attól tartott, hogy Arrupe köréből még forradalmibb egyéniség kerül a jezsuiták élére – elhalasztotta a rendgyűlést.

1981. január 17-én, távol-keleti útjáról visszatérve, Arrupét súlyos agyvérzés érte, amelynek következtében maradandó károsulást szenvedett. A pápa ideiglenes rendfőnököt (Paolo Dezza) és mellé pápai követet (Guiseppe Pittau) nevezett ki, hogy átvezessék a rendet az „alaposabb felkészülés” időszakán.²⁰ A centenáriumi rádióadásban Nemeshegyi Péter így fogalmazott: *„[a pápa] tejhatalommal kinevezett két embert a jezsuita rend ideiglenes vezetésére. (...) Dezza és Pittau próbálták simítgatni a dolgokat, és hát olyan ügyesen csinálták, hogy nem is telt bele két év, amikor Dezza atya jelteni tudta II. János Pálnak, hogy most már egészen nyugodtam össze lehet hívni az általános rendgyűlést, nem fognak megválasztani valami fura forradalmárt. (...) És akkor megválasztották a jelenlegi általános rendfőnökünket, aki szintén nagyon kiáll az igazságosság mellett, de ugyanakkor nagyon vigyáz arra, hogy a Vatikánnal ne feszítse túl a húrt (...), és amikor a világon a jezsuiták nagyokat mondanak, akkor simítgassa az ügyeket.”*²¹

Az új generálist, Peter-Hans Kolvenbach-ot az 1983 szeptemberében megtartott 33. általános rendgyűlés választotta Pedro Arrupe utódául. Betegápolói segítségével Arrupe atya is megjelent az alkalmon, ahol formálisan lemondott tisztségéről. Bár az agyvérzés következtében akkorra már nem volt képes beszédet tartani, de jelenlétében felolvasták a betegszobájában korábban elhangzott szavait: *„Eddig még soha nem éreztem ennyire, hogy Isten kezében vagyok. Fiatalkorom óta mindig is csak erre vágytam. De ez már nem ugyanaz: a kezdeményezés most már teljesen és kizárólag az Istené. Mély spirituális élmény ennyire tökéletesen Isten kezében tudni és érezni magamat.”*²²

A jezsuita rend 28. generálisa 10 évig tartó hosszú betegség után, 1991. február 5-én, 83 éves korában hunyt el. Hatása a mai napig jelentős a Jézus Társaságban. Amerikai rendtársa, Vincent O’Keefe atya szerint Pedro Arrupe nyitottságával és karizmatikus

1 tudomány és társadalom

egyéniségével nem csupán meggyőző, hanem valóságosan fertőző erejű volt.²³ A rend magyarországi újraindításában jelentős szerepet vállaló, évtizedekig Japánban misszionáriusként tevékenykedő Nemes Ödön jezsuita atya így méltatja Arrupét: „olyan volt, mint egy második Szent Ignác, aki a II. Vatikáni Zsinat szellemében újraalapította Jézus Társaságát.”²⁴

Jegyzetek

¹ A szerző 2012–2014 között a miskolci Fényi Gyula Jezsuita Gimnáziumban folytatott vegyes módszerű empirikus kutatásokat, amelyek egyik fő célja az iskolában 2002 óta folyamatosan működő Arrupe szeretetszolgálati program leírása volt. A kezdeményezés névadójának gondolataiból, lelki-szellemi iránymutatásából kiindulva dolgozták ki az iskola vezetői azt a szociális tapasztalatszerző programot, amely szervesen illeszkedik az intézmény tanulmányi, közösségi és lelki fejlődést segítő koncepciójába. A kutatás a TÁMOP 4.2.4.A/2-11-1-2012-0001 azonosító számú Nemzeti Kiválóság Program – Hazai hallgatói, illetve kutatói személyi támogatást biztosító rendszer kidolgozása és működtetése konvergencia program című kiemelt projekt keretében zajlott, amely az Európai Unió támogatásával, az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával valósul meg.

² Kevin F. Burke: *The Legacy of FR. Pedro Arrupe, S.J. in Celebration of The 100th Centenary of His Birth*. Lane Center Lecture Series, September 14, 2007. 6. o.

³ Uo. 8. o.

⁴ William V. Bangert: *A jezsuiták története*. Osiris Kiadó, Budapest, 2002. 444. o.

⁵ Uo. 444–445. o.

⁶ Uo. 448–449. o.

⁷ Az alábbiakban Arrupe 1973-as beszédének lényegét a következő források alapján ismertetem: Kevin F. Burke (szerk.): *Pedro Arrupe Essential Writings*. Orbis Books, Maryknoll, New York, 2004. 171–186. o. és Pedro Arrupe: *Men for Others*. Jesuit Secondary Education Association, Washington, D.C., 1974.

⁸ Pedro Arrupe: *Men for Others*. Jesuit Secondary Education Association, Washington, D.C., 1974. 1. o.

⁹ Uo. 2. o.

¹⁰ Uo. 6. o.

¹¹ Uo. 9. o.

¹² A mai napig heves vitákat kiváltó felszabadítás teológiája (*liberation theology*) Dél-Amerikából indult ki az 1960-as években, amikor a nyomorban élők körében tevékenykedő misszionáriusok és papok ráébredtek, hogy a katolikus egyház által rájuk hagyományozott teológia nem oldja meg a helyzetet, ezért valamilyen gyakorlatiasabb megoldásra van szükség. A teológia nem lehet kívülálló. A cselekedetnek kell első helyen állnia, és csak azt követheti a világ értelmezése, a kritikai reflexió. A felszabadítás teológiája a cselekvő Istent állítja elénk, aki magára veszi a szegények és a szenvedők terheit, és a felszabadításukon munkálkodik. Ezt csak akkor érthetjük meg, ha mi is beleéljük magunkat a helyzetbe, és mindent megteszünk az elnyomás megdöntéséért. A felszabadítás teológiája elsősorban azzal vívta ki a Vatikán bírálatait, hogy a marxizmust használta fel a

„társadalmi elemzés”, a szegények helyzetének orvoslása és az igazságosabb társadalom felépítése eszközeként. (Egy harcos teológiai irányzat – A felszabadítás teológiája. = *Latin-Amerika*, 2011. 1–2. szám, 18–20. o.)

¹³ William V. Bangert: *A jezsuiták története*, i. m. 450–451. o.

¹⁴ Nemeshegyi Péter: *Jézus küldetésének szolgálói. Beszámoló Jézus Társasága 34. általános rendgyűléséről.* = *Távlatok*, 23–24. szám, 1995. 514. o.

¹⁵ P. Pedro Arrupe volt jezsuita általános rendfőnökről, 1. rész. „Párbeszéd” = *Magyar Katolikus Rádió*, 2007. június 29.

¹⁶ P. Pedro Arrupe volt jezsuita általános rendfőnökről, 2. rész. „Párbeszéd” = *Magyar Katolikus Rádió*, 2007. július 6.

¹⁷ *Jezsuita arcképcsarnok: Nemeshegyi Péter.* <http://arckepcsarnok.jezsuita.hu/nemeshegyi-peter>

¹⁸ *Jezsuita arcképcsarnok: Mustó Péter.* <http://arckepcsarnok.jezsuita.hu/musto-peter>

¹⁹ Nemeshegyi Péter: *Jézus küldetésének szolgálói. Beszámoló Jézus Társasága 34. általános rendgyűléséről.* *Távlatok*, 23–24. 1995. 514. o.

²⁰ William V. Bangert: *A jezsuiták története*, i. m. 455–456. o.

²¹ P. Pedro Arrupe volt jezsuita általános rendfőnökről, 1. rész. „Párbeszéd”, i. m.

²² Kevin F. Burke: *The Legacy...*, i. m. 12. o.

²³ Jim McDermott: *Pedro Arrupe: In the Footsteps of the Poor Christ, as Remembered by His Friends.* = *National Jesuit News*, Vol. 37., 2007. november, 6. o.

²⁴ P. Nemes Ödön jezsuita emlékezik a száz éve született Pedro Arrupe baszkföldi generálisra. = *Vatikáni Rádió, Kultúra és társadalom*, 2007. június 11.

Péterfi Ferenc

A közösségi akarat esélyeiről

Az első saját élményem a társadalmi részvételtől

A hetvenes évek végén fiatal és szakmai ambíciókat tápláló csapatban dolgoztunk az ország akkori legnagyobb lélekszámú lakótelepén, népművelőként. A hatalomnak se gazdasági ereje, se energiája, se ambíciója, se kedve nem volt már ahhoz, hogy művelődési házat építsen, de arra sem, hogy nagyon körülhatárolt szakmai elvárásokat akasszon a nyakunkba az akkor közel 70 ezres lakótelep „kulturális ellátásának” feladatához.

Ha volt hozzá bátorságunk, kitalálhattuk, hogy mit is csináljunk egy városnyi lakóterületen szinte minden eszköz nélkül.

A lehetséges szerepkeresés ösztöne, a hasznosságtudat belső szükséglete, a józan paraszti eszünk és sok ismerős, jóbarát – emberi és szakmai kapcsolatok vezettek bennünket. Szinte hetente magunk elé vettük a lakótelep – amúgy naponta bejárt és nagyon jól ismert – térképét, azon tervezgettünk, azt elemeztük. Egyszerre láttuk belülről és fölülről a városrészt. A szűkebb lakónegyedeket, szomszédságokat; azt, hogy merre közlekednek leggyakrabban naponta az emberek, hogy a városrész melyik zugában vannak az ismereteinkben és a helyi közösségi mozgásokban fehér foltok. És kerestük, hogy mi mozgatja leginkább az itt élőket a hétköznapokban, melyek a legalapvetőbb gondjaik és örömeik, no és hogy nekünk ezekben lehet-e valami dolgunk.

Eredetileg művelődésszervezőként, népművelőként fogalmazódott meg a lehetséges szerepünk. De az idők során, szerepkeresés közben felfedeztük, hogy a városrész társadalmi-szociális viszonyaiban is jelentős kompetenciánk van. Vagy – ha ezt esetenként a helyi hatalom meg is kérdőjelezte –, mi ezt tudatosítottuk magunkban. És ebből a nézőpontból egyszerűen a kulturális szerepünk is egészen új megvilágításba került. Nagyon izgalmas és termékeny folyamat volt. Ebben a hagyományosan vett intézménynélküliségben felemelhettük a fejünket egy szakmai részletből; „felülemelkedhettünk”. Ez a helyzet a lakóhelyi, szomszédsági, városrészi, települési léptékek számbavételére, szemléletére adott esélyt – megélhettük a települési közösségben gondolkodás nagyszerűségét. És ebben kereshettük a közösségi részvétel kiszélesítésének lehetőségeit.

Bevitel vagy/és kibontás

Az akkori „szakmai elvárás” kizárólag a kulturális terjesztő szerepet kérte tőlünk. Miközben ebben a hajdani újjalotai kulturális-közösségi munkában a helyi szükségleteket kerestük, a létező helyi adottságokat is számba vehettük. Azokat a lehetőségeket, lehetséges erőforrásokat, amelyekkel a hely és az itt lakók rendelkeztek. Hogyan lehetne ezeket a potenciákat – tudások, késztetések, tehetségek, helyi akaratformálás lehetőségei – megragadni, kibontani. Sok egyéb mellett ez a két dolog: tehát a városrészben-

településben való gondolkodás és a helyi erőforrások kibontása segített bennünket a közösségfejlesztéshez.

Kibontáson a helyi közösség tudásának, értékeinek, hagyományainak, törekvéseinek és ambícióinak, tehetségének, az ott élők kapcsolatainak a megismerését, feltárását, az érintettekkel való tudatosítását, s ezeknek a helyi tudásoknak a megerősítését értjük.

Bevitelnek – kissé sarkítva – a kultúraterjesztés hagyományos felfogását, a fölülről/kívülről, gyakran vélt értékekkel, az adott körben – lakóhelyen élő klienseknek a megismertetését, megtanítását, „megnevelését”, az ellátását értjük.

Bár mindkét beavatkozásra nyilvánvalóan szükség van, a sorrendnek különös a jelentősége. A kibontásból való elindulás organikus esélyeket jelent, a bevitelre koncentráció többnyire elnyomja, nem hagyja kibontakozni a belső erőforrások, értékek útkeresését, felszínre jutását.

A kibontás – dialógus. A kibontás – öntevékenységet fejleszt. Az öntevékenység válasszani, dönteni, kezdeményezni tanít meg – s megtanít aktívan befogadni. De a kibontás nem az általánosból (közösségi munkában nem az országosból), a trendiből; hanem a helyiből, a lokálisból indul ki és építkezik – esetenként egyre szélesedő körben. A kibontás alkotóvá, teremtőképpessé (és partnerré) tesz, a bevitel (önmagában) alkalmazóvá, felhasználóvá – elhasználóvá, fogyasztóvá. A kibontás célkitűzővé, a bevitel utánczóvá: külső minták, értékek, célok általi követővé. A bevitel képviselői saját vélt küldetésük, terjesztői ambícióik miatt is igen ritkán jutnak el a helyi társadalom, a helyi közösség valódi szükségleteinek igazi feltárásához, azokat „kvázi megérezve” végzik munkájukat. Látenszen úgy vélik, nincs is mit kibontani, nekik kell minden alapot megteremtteni.

Tapasztalatom szerint minden tartós, hatékony fejlesztői beavatkozás a kibontásból – tehát a helyi erőforrások részvételére építve – indul, s azt követi a bevitel. És minden kudarcos, leépülő beavatkozás a bevitellel kezdődött, s vagy ott is rekedt, vagy legfeljebb azután követte azt a kibontás szándéka.

A részvételből való kirekesztés veszélyei

A történelem korai időszakában – mondjuk a görög városállamok időszakában – a demokrácia a *közvetlen részvételt* jelentette. A polgárok mindannyian – már, ha nem voltak nők és rabszolgák – részt vettek a közügyek megtárgyalásában és a döntések meghozatalában. Aztán ahogy a modern tömegtársadalmak kialakultak, ez a közvetlen részvétel már nemigen volt megvalósítható, mind több ügyben *képviselőket* választottak, akiket megbíztak azzal, hogy a nevükben döntsenek. Ez így „divat” máig is, ám a képviselők sokféle kísértésnek vannak kitéve, talán legkevésbé annak, hogy „választói megbízóikat” megkérdezzék, képviseljék. Más megbízók jelentek meg: pártközpontok, politikai frakciók, gazdasági érdekcsoportok; s szakadék kezdett növekedni a választók és képviselőik között. Ám ha ideálisan működne is ez a rendszer – aminek elképzeléséhez azért jókora fantázia és képzelőerő szükséges –, felmerül a kérdés, létezik-e részvétel nélküli demokrácia. Vagy milyen más közösségi mezők vannak, ahol a részvétel esélye, lehetősége, gyakorlata megteremtődik a polgárok számára?

Valószínű – s témánk szempontjából ez lehet a tipikus dimenzió –, a lokális, helyi szinten, vagy ahhoz közeli kiterjedtségű mezőkben van a legtöbb esélye a valódi részvétel, beleértés, kezdeményezés, döntési esélyek megteremtésének.

1 Tudomány és társadalom

A *szubszidiaritás* elve szinte valamennyi markáns eszmeáramlatban – a konzervatív-tradicionális, a baloldali, de a liberális gondolkodásban is – kiemelkedően fontos érték. A különféle döntéseknek lehetőleg azokon a szinteken kell megszületniük, ahol a problémák megjelennek, másképpen: a helyben meghozható döntéseket kivenni a polgárok kezéből és magasabb szintre „felfnyomni” „jogszerűtlenség és egyúttal súlyos bűn, a társadalom helyes rendjének felforgatása” (XI. Pius pápa „*Quadragesimo anno*” kezdetű enciklikája). A mi szempontunkból különösen lényeges, hogy a döntésekben való részvétel fejleszti az egyes embereket, de a közösségeket is, míg a döntésekből való kirekesztés leépít, hospitalizál, függőséget alakít ki. Ezért is nagy bűn a közösség kezéből kivenni ezt a lehetőséget, a közösségi részvétel esélyét korlátozni.

S ha a fentiek szerinti esetekben a kirekesztés: a polgároknak a saját életét érintő döntésekből, a helyi közösségi viszonyok alakításából és megéléséből való kirekesztése megtörténik – nézetem szerint a társadalom jelentősen nagyobbik hányada esetén ez történik –; akkor ezt a fogalmat, és a kirekesztés elleni küzdelmünket újra kell értékelnünk és gondolni.

Ki mer közel merészkedni a helyi közösséghez?

Ma már egyre inkább közismert a hazai civil-nonprofit szektor egyoldalúsága: a szolgáltatói szerep jelentős túlsúlya a civil társadalom másik fontos szerepe: a pörölés, az ellenőrzés, a társadalmi kontroll, a részvétel és beleszólás gyakorlatának rovására. Jól ismert a szektorban a különféle szintű érdekvédelmi funkciók gyengesége: a munkavállalói, a fogyasztói, a kisebbségi és jogvédelem; bár a városvédők, környezet- és természetvédők ezek alól részben kivételek. Pedig az érdekek megfogalmazása, artikulálása, egyeztetése, képviselete ebben a szférában is jó terepe lehetne az igazi társadalmi részvételnek. A civil szférán túl, vannak olyan *szakterületek*, amelyek állampolgári mivoltukban kellene segítsék, erősítsék a polgárokat és a helyi közösségeket. Ezek ugyancsak hatékonyan közreműködhetnének a társadalmi-közösségi részvétel megerősödésében. Elsősorban a szociális munkával foglalkozókra, a művelődésszervezőkre, a vidékfejlesztőkre és a környezetvédőkre gondolok.

Akik a *szociális szféra felől* közelítik meg ezt a szakterületet, igen fontolgatva, óvatosan, tartózkodó távolságtartással teszik ezt. Inkább választják az ugyan minimális sikereket és eredményességet tartogató, de mégis átláthatóbb egyéni esetkezelést, a megbátorodottabbak a közösségi munkát speciális célcsoportokkal. Még a közösségi szociális munka fogalmát is kitalálták, hogy megfelelő távolsággal legyenek a közösségfejlesztői munka lényegétől. Ezek a mostani pozíciók biztosabb szerepfogózkodót kínálnak azoknak, akik a szocializációs vagy társadalmi zavarokat szenvedő személyeket segítik munkájukkal. Egy bizonyos korszakban még azt a penetranciát is kitalálták, hogy nevezzék ezt a jelenséget *társadalmi beilleszkedési zavaroknak* – sugallva, hogy nem a társadalom működésképtelen, hibás és alkalmatlan, hanem annak szerencsétlen polgárai, akik nem tudnak ebbe a tudományosan kialakított rendbe beilleszkedni. A tevékenység, a segítség valódi esélye ugyan elég bizonytalan, de a segítettek alkalmazkodóképességének fejlesztése mégis, legalább a szakértők számára a saját szerepüket, viselkedésüket, viszonyukat a *klienseikhez* – tehát a távol-, kívülmaradásukat – garantálhatja.

A *vidék-, térség-, regionális fejlesztők* többnyire a különféle fejlesztési stratégiák mai meghatározóival: a döntéshozókkal, a politikusokkal és a jelentősebb gazdasági erőt képviselő üzletemberekkel, vállalkozókkal vannak kapcsolatban, s nincs semmilyen valódi

kapcsolatuk a lakossággal. Ők – mármint a helyi polgárok – ma még nem tényezői a megrendelői körnek. Minek is szöszölgjenek ilyen – az egészet nehezen értő, a fejlesztésbe teljesen járatlan (amúgy ebben az ügyben /is/ teljesen kiszolgáltatott) – helyi polgárokkal? A lakossági bevonás, aktivizálás; helyi akaratképzések indukálása: alapvető érdekeik ellen való a valódi beleszólás megnehezítené a tervező-technológiai feladatukat.

A művelődés, a közművelődés felől közelítők számára a szabadidős-hobby programok, a művészeti-tudományos értékek terjesztése sokkal kitaposottabb, járhatóbb, kiszámíthatóbb szerepekre készíti az innen érkezőket. Többnyire még a szükségletek valódi feltárását sem vállalják munkaterületükön, hiszen akkor nem lehetne olyan elegánsan a felszínen lavírozni. Már egy ilyen munka során is belekeverednének a helyi szociális-társadalmi viszonyokba, s szembe kellene – esetleg lelkiismereti okokból – nézni azzal, hogy a legelemibb létező vagy megteremtendő szükséglettel: a demokratikus részvétellel kellene érdemben foglalkozni. Ha fontos, hogy ne csak kliensei legyenek – a saját intézményeiknek – a helyi polgárok, hanem megfogalmazzanak szükségleteket, érdekeket. Ha a viszonyaik megváltoztatására és nem a belesimulásra, elfogadásra kellene felkészülniük.

Pedig ebben a gyakran megfogalmazatlan, felszín alatt bizonytalanul megbúvó, nem is igazán tudatosuló, főként hiányokat, közérzeti frusztrációkat hordozó folyamatban, ebben a kiútkereső helyzetben a helyi közösség tagjainak, a települések polgárainak – a lehetséges helyzetük, szerepük megértéséhez, megváltoztatásához, érdekeik megfogalmazásához –, szakmai partnerek kellene, akik segítik ezt a folyamatot. Segítő intézmények, szervezetek, szakemberek. A művelődésszervezői munka nagy esélye lehetne ez a szerepvállalás.

A csoportokban folyó közösségi munka Nyugaton egyenértékű része a közösségi munkának – ha az nem csak befelé, hanem kifelé, tehát a társadalmi intézmény- és feltételrendszer megváltoztatására is irányul. De a társadalmi részvétel, a felelős állampolgárság kialakítása, a helyi közösségi, közélet dinamizálása, a változásoknak a kezdeményezése, segítése, követése – nos, ezek nemigen vonzóak ma még (már). Bizonytalan (és úgy vélik gyakran kockázatos, kényelmetlen is) lenne – mindhárom foglalkozási kör üzöinek – ebben a szerepkörben a pontos szerepformálás a lakossági, a közösségi partnerekkel és a hatósággal, az önkormányzatokkal (kormányzattal) szemben is.

A szociális munka felől azonban inkább a személyes segítségbe „bújnak”, a művelődésszervezés felől a szórakoztatásba, lazításba, szabadidő eltöltésbe; a terület-vidékfejlesztés felől a döntéshozatal feljebb megtalálható – s mindenképpen elegánsabb – szintjére menekülnek a specialisták, a szakemberek és így a szakmák is. Nem akarják a társadalmi viszonyokat firtatni, érinteni, pláne nem alakítani, befolyásolni. Az eddigi lépések kockázatmentesebbek, ha tovább mennének, akkor bizonytalanabbá, kiszámíthatatlannabbá válnak a viszonyok. Ahhoz bátorság, civil kurázs, szilárd meggyőződés kellene: más világgép.

A környezetvédők között egyre erőteljesebb vonalmat tapasztalok az igazi közösségi beavatkozást eredményező kezdeményezések iránt. Mert akcióikban „közel merészkednek” a helyi közösségekhez. Eszközként is, a társadalmi részvétel, a társadalmi párbeszéd egyre fontosabb számukra. De többnyire egy szakterületre, egy megközelítésre, egyre koncentráva használják a közösségi munkát. „Összesűrített” alkalmakra, határozott közéleti cselekvésre, beavatkozásra, akcióra összpontosítanak. Mi közösségfejlesztés

1 tudomány és társadalom

tők, talán szelídebb és hosszú távú – tehát tartós folyamatokat szeretnénk. Ám a vak is látja, nagyon termékeny lehet ezzel a szakterülettel az összefogás.

A szakmaiság és a helybeliség viszonya kapcsán a specialisták gyakran hivatkoznak arra, hogy azért nem vonják be a helyi polgárokat a különféle tervezési és döntési procedúrákba, mert azok nem értenek a szakkérdésekhez, nem látják át a specialisták által megfogalmazott elképzeléseket szakmailag.

A közösségfejlesztés szemléletével, a helybeliséget, az érintettséget a szakmaiság egyenrangú partnerének tekintjük. Elvitathatatlan a joguk a helyi ügyekbe való beleszólásra azoknak, akik az adott helyen élnek – gyakran ők rendelkeznek a helyről a legtöbb információval, ismerettel. Micsoda pökhendiség kell ahhoz, hogy ezt az ismeretet kiiktassák a tervezők.

Ebből a viszonylatból közelítve is érdekes lehet az a kérdés, kik lehet(né)nek a közösségi bevonás, a közösségi részvétel kezdeményezői a mindennapi gyakorlatban? Meggyőződésem, hogy az érintetteken, tehát a helyi közösségeken kívül, a megrendelők: azaz az önkormányzati-közigazgatási szervezetek, de a különféle szakterületek specialistái is, amikor helyi beavatkozásokra-programokra felkéri őket az üzleti szféra, vagy a(z) (ön) kormányzati szféra szereplői. Tehát a szakmai összefogás keresésén túl önmagukban is jelentős szerepeket vállalhatnak a különféle szakértők akkor, ha a közösségi részvételt az általuk végzett munkákban a megrendelőktől akár függetlenül is megkövetelnék, így segítve a közösségi akarat esélyeit.

Összefoglalva:

– Bármilyen társadalomfejlesztő, segítő szakmában dolgozunk, s ha a civil társadalom helyi szereplői vagyunk is, merjük felemelni a részletekből a fejünket, s keresni a módját annak, hogy szomszédságban, városrészben vagy a település egészében gondolkodjunk.

– A közösségi beavatkozásnál tekintsük elsődlegesen fontos szükségletnek a helyi, belső erőforrások felismerését és kibontását.

– A részvétel megteremtésében fontos szerepe van a helyi civil társadalomnak, a nonprofit szervezeteknek; de az egyes szakterületek-segítő szakmák is döntő szerepet vállalhatnak, ha saját intézményi érdekeik védelme helyett valóságosan is közel merészkednének a helyi közösségekhez.

– Végül jó lenne, ha a különféle külső szakértők is követelménynek tekintenék megbízásaik során a helyi lakosság bevonását és részvételének megszervezését a fejlesztési programok kialakításában.

A szakmaiság jó kibontása *esélyt* kínál egymás erőforrásainak a megismerésére, ezeknek az erőforrásoknak a szakmaközi összekapcsolódására a közös pontok megtalálásával. Persze *veszélye is* lehet, ha ennek során összemosódnak a különbözőségek, a sajátosságok, specialitások. Egy újfajta sematizmus veszélyére utalok, ha túl egyszerűsödnek a közösségi részvétel kérdései – ha mindent annak tekintünk: azt is, ami nem az –, s amelynek során a közösségi fejlesztőmunka elveszítheti saját karakterét.

De fontos kérdés megválaszolására látok jó esélyt: vegyük számba, mi minden segíthetné az embereknek közéletben – közösségi életben való öntevékeny részvételét? Mire lenne szükség a közösségi részvétel erősítéséhez, szélesítéséhez, fejlesztéséhez?

Takács Béla

Református temetőink fejfáinak esztétikája

Az UNESCO világörökség részének ajánlja a nemzetközi temetkezési kultúrával foglalkozó világ-szervezet (FIAT/IFTA) a magyar kopjaféjfás temetőket – erről a szervezet 2014. május 28–31-én Düsseldorfban tartott 13. közgyűlése döntött. ¹ Ez alkalomból közöljük Takács Béla (1930–1997) református lelkész, néprajzkutató 1980-ban megjelent tanulmányát, amelynek eredeti kiadása ma már szinte hozzáférhetetlen. ²

I. Történeti bevezető

A magyarság tárgyi néprajzához, közelebbről a fafaragáshoz tartozó fejfákról csak az utóbbi években jelentek meg hosszabb, de a teljesség igényére még nem törekvő tanulmányok. ³ Korábban néhány illusztrált cikk és közlemény foglalkozott a népi díszítőművészeteknek e különleges ágával, helyét és fontosságát csak napjainkban találta meg az etnográfia keretében. Meg kell azonban mondanunk, hogy e művészet feltárásával elkésztünk. Pusztul és pusztul református temetőink fejfaállománya. Múzeumaink sajnos későn vették észre ezt a folyamatot, a gyűjtéssel elmaradtak, rajz vagy fénykép alig maradt fenn róluk, a fejfákból tűzifa lett, kevés került belőlük a múzeumokba. Ezt a tényt Zoltai Lajos a debreceni temetők fejfáival kapcsolatban már 1928-ban megállapította, amikor így ír egyik munkájában: „nem lehet eléggé sajnálnunk, hogy a szemünk láttára pusztuló régi szép fejfák tanulmányozása későn jutott eszünkbe”. ⁴

Tanulmányunk címe nem zárja ki, hogy a református temetők fejfáinak kialakulásával, múltjával általánosságban is foglalkozzunk. Az ilyen irányú próbálkozásunk egyébként nem sok sikerrel kecsegtet, mert kevés adatunk van arra vonatkozólag, hogy a 17–18. században, de még a 19. század első felében is milyen fejfák, sírjelek állottak falusi, városi temetőinkben. A fennmaradt gyér adatok mindenesetre azt bizonyítják, hogy visszafelé haladva az években és évtizedekben, a fejfák díszítése egyre gazdagabbá válik. Ennek az a magyarázata, hogy az írásbeliség hiánya miatt különböző tárgyi jelekkel, formákkal, közismert szimbólumokkal kellett a fejfáknak elmondania mindazt, amit a későbbi felirat egymagában pótol. A vésett szövegből bárki olvashatta, hogy ki fekszik a sírban, hány éves volt, mikor született és halt meg, néha még az elhunyt foglalkozását is rávésték a fejfára. A felirat azonban – kevés kivétellel – nem zárta ki és nem tette feleslegessé a díszítést, legfeljebb leegyszerűsítette. Ugyanis népünk díszítő ösztöne nemcsak a mindennapi élet használati tárgyait, munkaeszközeit látta el faragott, vésett, festett vagy hímezett és minden esetben művészi motívumokkal, hanem ez a készség megmutatkozott – szintén művészi fokon – a temetők fejfáinak faragásában, vésett díszítményeiben is. A fejfák méretét, szépségét sok esetben a hagyomány, az elhunythoz fűződő személyes

1 tudomány és társadalom

kapcsolat, esetleg a társadalmi vagyoni helyzet határozta meg, mindenesetre a fejfák „a monumentálisnak nevezhető faragások első csoportját alkotják” a magyar néprajznak ezen a területén.⁵

A fejfákon alkalmazott vésett, faragott ornamentika nem valamiféle speciális ága a népi díszítőművészetnek, tehát nem külön erre a célra tartogatott mustrakincs. Ugyanazokat a motívumokat, formákat megtalálhatjuk a fafaragás egyéb területein is. A kapubálványokon, a faragott bútorokon a rozettát, az életfát, a tulipánt, a leveles ágat vagy a koszorút ugyanúgy alkalmazzák, mint a fejfákon. Még az egyes motívumok jelentése sem változott azáltal, hogy a dísz a fejfára került. A kapubálványra vagy a fejfára vésett rozetta egyaránt a gonosz szellem elűzésére szolgált.⁶

A Hajdú-Bihar megyei református temetők fejfái egy csoportját képzik annak a típusnak, amely általánosságban jellemző a Tiszántúlra. Balassa Iván megállapítása és saját felmérésünk szerint ezen a tájegységen csónak alakú fejfák találhatóak túlnyomó többségben, kevesebb helyen fordul elő az oszlopos, kontyos, az ember alakú vagy a táblás fejfa.⁷

Felvetődhet a kérdés, hogy a tiszántúli református temetők egységes típusba sorolható fejfáinak kialakulásában volt-e szerepe a Tiszántúl központjának, Debrecennek? Nagyon csábítóan látszik az a feltevés, hogy Debrecen mint a tájegység legnagyobb települése, a reformáció kálvini irányának szellemi centruma ilyen vonatkozásban is éreztesse hatását, ezt azonban régebbi adatok hiányában nem meménk határozottan kijelenteni. Azt viszont tudjuk, hogy a temetők helyének kijelölésében az 1567-es debreceni zsinatnak döntő jelentősége van. A reformáció kálvini vagy helvét iránya abban is szakít a régi római katolikus szokással, hogy megtiltja a templomba, de még a templom körüli helyre: a „coemeterium”-ba, illetve a cinterembe való temetkezést is. A debreceni alkotmányozó zsinat két cikkelye foglalkozik a temetéssel és a temetőkkel. Az ún. „magyar szövegű hitvallás” kimondja, hogy az írás (ti. a Biblia) „nem kötelezi egy helyre a temetést, hanem mindenütt szabad, a pápisták azért temetköztenek a szentölt varáslott földbe, mert azt szentőbbnek vélik... tiszta helynek, nem dögösnek kell lenni, a hol prédikálnak.” Az ún. „nagyobb cikkek” rövidebb formában megerősítik a fent idézett végzéseket, amikor kimondják: „A Krisztus a városon kívül temettetett el. A kegyes királyok is mindnyájan a zsinagógákon kívül temettettek el. Soha se temetkeztek oda, ahol áldoztak vagy tanítottak. Gonoszul cselekszenek azért, a kik a pápistáktól megfertőztetett földbe temetik, sokak botrányára halottaikat.”⁸

Méliusz Juhász Péter mint a debreceni hitvallások szövegének alkotója a reá jellemző következetességgel gyökeresen szakít a római egyház temetkezési szokásaival, a temetőkultusszal. A temetőt „dögös helynek”, sőt „pervátának”, vagyis árnyékszéknek nevezi, mert az egyházi élet minden tevékenységét az egyházi intézmények működését, így a temetést és a temetőt is a Biblia szigorú zsinórmértékéhez igazítja. Ami ezzel nem egyezik meg, ami csak hagyomány, helytelen gyakorlat, azt könyörtelenül megszünteti. Az eddig a templom körül elhelyezkedő temető tehát a település perifériájára kerül, és ahol két felekezet – katolikus és református – van, ott megoszlik. A kálvinisták általában már nem temetkeznek a római katolikus temetőbe, és viszont. Az már más kérdés, hogy a debreceni zsinat határozatai nem érvényesülhettek minden református vidéken. Erdélyben és a felvidéki részeken a temető továbbra is a templom körül helyezkedett el, azonban a Tiszántúlon erre nem találunk példát. Esetleg egy-két helyen a tekintélyes

földesúr, a patrónus sírboltja, a prédikátor sírja helyet kapott a templomban vagy a templom mellett, a nép azonban a közös, felekezet szerint megosztott, egymástól rendszerint távol eső temetőt használta. Ilyen értelmű határozatokat olvasunk az 1694-ben megjelent Geleji Kánonokban; a LXXVI. kánon kimondja: „A hívek lelkétől megvált testeit... az első rendű pártfogókat kivéve, kik ősi jog szerint a templomokban vagy kápolnában szoktak temetkezni – a városokon és hegyvidékeken kívül fekvő temetőkbe tisztességesen kell eltemetni.”⁹

Adatok hiányában nem tudunk határozott választ adni arra a kérdésre, hogy a reformáció előtt, az egységes római katolikus vallást tartó magyar népünk milyen sírjelet használt a temetőben? Fejfa volt-e az, vagy kereszt? Egy 16. század végéről származó feljegyzés szerint az alföldi temetőkben kopjafákat és fejfákat látott Georgius Dousa holland utazó.¹⁰ Ez arra enged következtetni, hogy a reformáció előtt temetőinkben sírjelként a fejfát, kopjafát használták őseink, tehát csak a reformáció elterjedése és megerősödése után vált általánossá a katolikus temetőkben a kereszt sírjelként való használata. A reformátusok azonban továbbra is a fejfát használták, amelynek gyakorlata egyes néprajzkutatók szerint visszanyúl a honfoglalás előtti korba.¹¹ Arra vonatkozólag, hogy a keresztet mint sírjelet csak a reformáció után kezdték alkalmazni a katolikus temetőkben, bizonyítékul szolgálhat az a tény is, hogy középkori templomaink nem voltak kereszttel jelölve, hiszen a reformáció előtt csak katolikus, esetleg görög-keleti templomok voltak hazánkban, tehát ezeket nem kellett megkülönböztetni más vallású kultuszhelyektől. Ha a templomon nem volt kereszt, még kevésbé lehetett a temetőben. Ezt a véleményt támasztja alá Balassa Iván egyik tanulmánya, amelyben ezt írja: „Szent Gallen kolostorának a IX. századból származó temetőkert alaprajzán csak fákat – ti. gyümölcsfákat – találunk, míg a sírhantokon csupán fűvet jeleznek; feltűnő az is, hogy egyetlen síron sem mutat ábrázolás keresztet. Minden valószínűség szerint hasonlóak lehettek a mi középkori temetőink is, mert az egyház ezen a területen is igyekezett egységet elérni.”¹² Amikor tehát Georgius Dousa az alföldi temetőkben kevés keresztet és annál több fejfát látott, ez nem azt jelentette, hogy a keresztet „megfogyatkoztak” a temetőben, hanem éppen ellenkezőleg ebben az időben kezdtek elszaporodni a véleményünk szerint már korábban általánosan használt fejfák és kopjafák mellett. Nem tudjuk elfogadni egyik néprajzkutatónk feltevését, aki Georgius Dousa adataira hivatkozva megállapítja: „az akkoriban új hiten lévő kálvinisták a katolikusok és luteránusok keresztje helyett valami régiforma külön fejfaalakot választottak halottaik sírjai számára.”¹³ A hagyomány tárgyaihoz annyira ragaszkodó népünkről nehéz lenne feltételezni, hogy az adott esetben egyszerűen „választ magának valami régiforma fejfaalakot”. Véleményünk szerint ezt nem kellett „választani”, mert a fejfa és a kopjafa korábban is megvolt, és ennek használata élt tovább a református temetőkben. Valójában tehát a katolikus vallású magyarságunk hagyta el az ősi formájú sírjeleket és kezdte alkalmazni a keresztet.

II. A forma

Csónak alakú fejfák

Ezt a fejfátípust először 1930-ban ismertette, mondhatnánk: fedezte fel Solymossy Sándor a szatmárcsekei református temetőben; az elnevezés is tőle ered. Kétségtelen, találó ez a meghatározás a fejfa formájára, mert ha a fejfát vízszintes helyzetben szemléljük,

1 tudomány és társadalom

tökéletes csónak, illetve fél csónakformát mutat. A csónaknak ívelt, ötszögletűre faragott testét, élben végződő orrát pontosan utánozza ez a fejforma. Solymossy Sándor a kelet-ázsiai szigetvilág, valamint az ugor és vogul népeknél szokásos ún. „csónakba temetkezés” analógiáját alkalmazta az ilyen alakú fejfák hazai kialakulására, és ezekben az ősmagyar fejfatípus továbbélését akarta bizonyítani. Véleménye szerint a honfoglalás utáni magyarság már csak azért is megtarthatta régi, ha nem is a „csónakba temetkezés”, de a folyón túli temetkezési szokást, a csónak formájú fejfák sírjelként való használatát, mert legtöbb település a folyók mentén alakult ki, vagy a településeket hatalmas kiterjedésű mocsarak vették körül. A temetők a lakott településen kívül, a folyón túl, mocsaras részén, különálló dombon helyezkedtek el, ahová a halottakat csak csónakon szállíthatták át. A folyók későbbi szabályozása a mocsarak lecsapolása semmit sem változtatott a fejfa formáján, ez az ősrégi csónak alakját továbbra is megtartotta.

Solymossy véleményét először Domanovszky György jeles néprajzosunk igyekezett megcáfolni, amikor kijelentette: „mivel a honfoglaló magyar sírok egyikénél sem fordul elő csónakos temetkezés, egyelőre le kell mondanunk ennek a fejfatípusnak ezen a szép eredetéről.”¹⁴ Hasonlóképpen elveti a csónak alakú fejfák kialakulásának Solymossy által képviselt teóriáját Nyárády Mihály, akinek véleménye szerint a szatmárcsekei, de általában a csónak alakú fejfák alakja azért olyan amilyen, hogy az esővíz könnyebben lefolyjon róluk, a formának csupán állagvédő szerepe van. Ami pedig a fejfák profilírozott, emberarcra emlékeztető faragását illeti Szatmárcsekén, szerinte ennek semmi köze a csónakban fekvő halott arcélehez, ez egyszerűen speciális dísz a történetesen csónak alakra emlékeztető fejfán.¹⁵

Nem szándékozunk a még máig is eldöntetlen vitába beleavatkozni, annyit mindenesetre kijelentünk, hogy Solymossy Sándor elképzelése sokkal megalapozottabb, mint a teóriáját cáfoló vélemények. A magunk részéről hajlandók vagyunk elfogadni Solymossy magyarázatát a csónak alakú fejfák eredetére és kialakulására vonatkozólag. Anélkül tehát, hogy a csónak alakú fejfák genealógiájának vitáját eldöntենék, megállapítjuk azt a cáfolhatatlan tényt, hogy pl. a Hajdú-Bihar megyei református temetők nagy részében csónak alakú fejfák találhatóak. Hatvannyolc temető fejfátípusáról szereztünk be adatokat, és ezek közül huszonkilenc temetőben csúcsos, élben végződő, tehát klasszikus csónak alakú fejfát, tizenegy temetőben ugyanilyen formájú, de nem élben végződő, hanem vagy ferdén csapott vagy felül lekerekített tetejű, esetleg egyéb tagolással díszített fejfát találtunk. Temetőink több mint 50%-ban tehát csónak alakú fejfát használnak sírjelként.¹⁶ Amint látjuk, a csónak típuson, mint egységes stíluson belül helységenként különféle formák alakultak ki. Az ideális csónakforma az idők folyamán változott, sőt néhol eltorzult. Csak a debreceni fejfák vonatkozásában mondhatjuk ki, hogy itt az alak változatlanul megmaradt. Ezt Zoltai Lajos már 1928-ban megállapította: „A fejfák alakja nálunk mindig ugyanaz. Hossznégyszöges oszlop, amelynek nyerges tető formájára faragott feje kissé előrehajlik. A fejfa fejének ilyen bánatos lecsüggesztése azonkívül, hogy gyakorlati célt szolgál, egyúttal jelképes kifejezése a sír felett lengő gyásznak és ott őrködő kegyeletnek. A fejfák sziluettjének azt a gazdag változatosságát, szellemes leleményességét, amely közelebb a karcagi, távolabb pedig a Duna-Tisza közi, kalotaszegi és a székely kálvinisták fejfáinak olyan szép, művészi, festői jelleget ad, a mi fejfáinkon hasztalan keressük. A legkülönbébb formák felvételére olyannyira alkalmas kopjafák Debrecenben nincsenek. Hat temetőnkben csak két kopjafát találtam. A hagyományos formától eltérő

fejfa is a legnagyobb ritkaság. A nyerges tetejű, búsuló fejű fűtülvalófa, úgy látszik régóta meghonosodott jelvénye a debreceni református síroknak. Nem tudjuk biztosan: a XVIII. század előtt is, mindig ugyanezt a formát kedvelték-e? Népünk szívós konzervativizmusa valószínűsíti e célszerű fejfaalak korábbi használatát, abból is következtetve, hogy a múlt század legelejéről való városi térképek a temetők területét hasonló alakú fejfák figuráival jelölik.¹⁷

A debreceni típushoz hasonló fejfaformák az alábbi református temetőkben fordulnak elő: Álmosd, Ártánd, Báránd, Bihartorda, Esztár, Földes, Hajdúbagos, Hajdúböszörmény, Hajdúhadház, Hajdúnánás, Hajdúvid, Hosszúpályi, Józsa, Mikepércs, Monostorpályi, Nádudvar, Nagyléta, Nagyrábé, Nyírábrány, Nyírac nád, Nyírmártonfalva, Pocsaj, Püspökladány, Szerep, Téglás, Tiszacsege, Újléta, Vámospercs, Váncsod, Vértes. Bagaméron, Bakonszegen és Hajdúdorogon a fejfák szintén csónak alakúak ugyan, de sokkal zömökebb kivitelben készültek. A csónakalak felső élrészének vízszintesen csapott formáját láthatjuk a berettyóújfalui, biharnagybajomi, biharugrai, hajdúbagosi, sápi és sárándi temetőkben. Ugyancsak csónak alakúak, de felső élrészükön félkörívesen kiképzettek a bihartordai, bojti temetők fejfái. A felül csapott és lekerekített fejfákon kívül különleges tagozódást láthatunk a berekböszörményi és hajdúböszörményi, valamint a hajdúnánási temetők fejfáin. Ezeknek a fejfáknak a tetején néha gomb van, vagy a felső élvonaluk gerincesen képzett, azaz a lekerekített élvonal két oldalán domború tagozódás húzódik végig. A felső élvonal kialakításának egy másik variációja az álmosdi, hajdúsámsoni, monostorpályi és nagylétai fejfákon fordul elő. Itt a fejfák előlínázatban tökéletes csónakformát mutatnak ugyan, profilból szemlélve azonban feltűnik a felső él hullámvonalasan tagolt kiképzése. Említettük a csónakalak eltorzulását is. Ennek példáját elsősorban a szerepi temetőben láthatjuk, ahol a fejfák elveszítve klasszikus csónak alakjukat, egyszerű kihegyezett oszlophoz hasonlítanak. Ilyen sírjelek a józsbai és kismarjai temetőben is előfordulnak az egyébként szép formájú fejfák mellett.

Debrecent kivéve, amelynek csónak alakú fejfatípusa egységesnek mondható, Hajdú-Bihar megye területén más temetőkben nem találhatjuk meg ezt az egységes rendet. Különféle formájú és nagyságú fejfák tarkítják a temető képét, ami nyilván abból adódik, hogy az egyes helységekből több mester foglalkozott fejfafaragással, stílusuk és tehetőségük különböző volt, nem követték minden esetben a hagyományt, de különbözött a megrendelők vagyoni, társadalmi helyzete is, ami az egyszerűbb vagy díszesebb, az elnagyolt vagy művésziesen faragott fejfa formájában nyert kifejezést.

Oszlopos fejfák

A Hajdú-Bihar megyei református temetők sírjeleinek másik nagy csoportját az oszlop alakú fejfák alkotják. A forma kialakítása különösebb mesterségbeli tudást nem igényel, legfeljebb a felső rész tervezésében mutathatta meg ügyességét a faragó, barkácsoló ember. A négyzet vagy téglalap keresztmetszetű fejfák oszlopos teste felül legtöbbször félkörívesen legömbölyített, néha vízszintesen vagy ferdén csapott formájú. A felső rész, amely rendszerint díszített, minden esetben kissé előreugrik, hogy a fejfa előlapja vésett szöveget valamennyire védje a lefolyó esővíztől. Négyzetes, illetve téglalap keresztmetszetű, felül legömbölyített formájú fejfák a következő temetőkben találhatók: Bagamér, Bakonszeg, Balmazújváros, Biharkeresztes, Biharnagybajom, Biharugra, Derecske, Gáborján, Hajdúdorog, Hajdúhadház, Hajdúnánás, Hajdúszovát, Hajdúvid, Kaba,

1 Tudomány és társadalom

Kismarja, Komádi, Konyár, Magyarhomorog, Mezősas, Nyíradony, Nyírabrány, Sáránd, Sárreudvari, Téglás, Tépe, Zsáka. Átmenetet képeznek a felül legömbölyített csapott fejfajtípusok között azok a fejfák, amelyek a hajdúszoboszlói és sárándi temetőekben fordulnak elő. A szoboszlói fejfák szinte kivétel nélkül oszlopos alakúak ugyan, azonban a felső rész trapézformára van kialakítva. A sárándi temetőben is megtalálható ez az alak. Felül vízszintesen vagy ferdén csapott fejfák vannak a csökmői, furtai, gáborjáni, hajdúhadházi, mezőpeterdi, kismarjai, komádi, konyári, körösszakáli, körösszegapáti, nagykereki, polgári és sárándi temetőekben. Az oszlopos fejfák nagyon szép együttesét a bárándi, derecskei, kabai és szoboszlói temetőekben szemlélhetjük. Ezekben a temetőben csak elvétve akad egy-egy csónak alakú sírjel. Néha három-négy fejfa áll szorosan egymás mellett, amelyek meghatározó kifejezései a családi közösség síron túl is érvényre jutó erejének.

Már a csónak alakú fejfák ismertetésénél mondtuk, hogy különlegességnek számít az a temető ahol kivétel nélkül azonos formájú vagy legalább egymáshoz hasonló fejfák találhatók. Az oszlopos fejfák esetében ugyanez a helyzet. Ez a típus is változásokon ment át, helyenként szintén elkorcsosult, sőt néha meghökkentő formákat hozott létre a változatosságra törekvő emberi igyekezet. Furcsának tűnhet, de azt kell mondanunk, hogy temetőink igazi szépsége ott mutatkozik meg teljes nagyságában, lenyűgöző erejével, ahol a fejfák egyformák! A sablon itt sohasem válik monotonná, az uniformizálás unalmassá. Vegyes érzésekkel szemlélhetjük azokat a temetőket, ahol a fejfakészítő mesterek változtatásokat eszközöltek a hagyományos formákban. Ilyen vegyes, szinte semmiféle típusba nem sorolható fejfák vannak a hajdúdorogi temetőben. Találtunk itt zömök csónak alakú, felül legömbölyített; kör keresztmetszetű és elől egyszerűen befűrészelt, a felirat helyén baltával kinagyolt fejfát, továbbá ember alakú, pontosan meg nem határozható formájú fejfákat. Szintén nehéz feladat típusokba sorolni a kokadi temető fejfáit. Az itteni formákban ötvöződött az oszlopos, a csónak és a kontyos alak. A fejfa alsó része oszlopos, négyzetes keresztmetszetű, a felső rész fordított és elnyújtott szív formát mutat, amelynek tetején néha előrehajló konty helyezkedik el, a középrész két oldaláról lépcsőzetesen befűrészelt tagozódású. Hasonló típusú fejfa a hajdúbagosi temetőben is előfordul, azzal a különbséggel, hogy ennek a teteje nem élben, nem kontyban, hanem hármassal tagozódású faragványban végződik. A kokadi fejfák jó példái annak, hogy népünk formakincse miképpen változik, olvaszt magába – ha nem is mindig szerencsésen – más és más elemeket, és ezeket próbálja egyénivé, legalábbis egy településen belül sajátossá tenni.

Ember alakú fejfák

Ez a fejfajtípus eléggé ritka a mai Hajdú-Bihar megyében, még is beszélünk róla, mert a magyarhomorogi temetőben, stilizált alakban ugyan de előfordul.

1916-ban Györfly István tanulmányt írt a Dél-Bihar falvairól és építkezéséről, amelyben négy fekete-körös-völgyi református temető fejfaanyagát is feldolgozta. Megállapította, hogy az itteni „magyarság kopfáját sohasem használt, sőt a fejfaalakja sem igen egyezik az alföldi magyarságéval. Főleg két típust kedvelnek, egyiket emberformájú típusnak mondhatnók, a másik szabványos forma. A két típus között számos átmenet van.”¹⁸ Györfly István a jánosfalvi (Körösjánosfalva), a magyarremetei (Remete), a tárkányi (Köröstárkány) és a gyantai temetőben találta meg az ember formájú sírjeleket, mégpedig olyan kivitelezésben, amely semmiféle kétséget nem hagy afelől, hogy készítőjük

emberalakot próbált utánozni. Az egyik remetei fejének nemcsak feje, nyaka, válla van, hanem az alkalmazott virág- és egyéb díszítményekben felfedezhető a két szem, az orr, a két kar és az ezek közötti melli részen elhelyezkedő szív stilizált ábrázolása. A tárkányi temető egyik fejfáján a régi női főkötő mása jelenik meg.¹⁹

Amint említettük, az ember alakú fejfa megyénkben, a szintén Dél-Biharhoz tartozó Magyarhomorogon található meg gazdag változatosságban. A fekete-körös-völgyi fejfatípussal szoros rokonságot tartó homorogi fejfák négy csoportba oszthatók. Az első és leggyakrabban előforduló csoportba tartozó fejfák négyszögletes, oszlopos testén rövid nyakon elhelyezett, hátrafelé ívesen csapott, elől egyenesre vágott fejformát alakítottak ki. A nyaki rész több esetben pálcatagokkal díszített, amely olyan hatást kelt, mintha a nyakon széles gallér volna. Ez a forma a második típusba tartozó fejfáknál már leegyszerűsödik, és a fejet az oszlop tetején kialakított félkörív sejteti, a gallérból lépcsőzetesen felfelé tartó, befűrészelt tagozódás lett. A harmadik típusnál a nyaki része teljesen eltűnik, az oszlopos fejfa tetején csupán egy alig kiemelkedő félkörív szimbolizálja a fejet. Végül a negyedik csoportba az oszlopos, felül lekerekített, sima testű fejfák tartoznak.

Nagy József a homorogi temetőben lerajzolt egy, az általa megkérdezett szakértők véleménye szerint „hegedűnyak”-ra emlékeztető fejfaformát is. Véleményünk szerint ez a fejfaalak a tárkányi női főkötőt utánozó fejfa stilizált változata, tehát női fejet akar utánozni, nem pedig a hegedű ívelt nyakát.²⁰

Bihar megyében 1878 nyarán Rómer Flóris folytatott régészeti és néprajzi kutatómunkát, amelyről útnaplóban számol be. A naplóban mindössze két adat található a bihari temetők fejfáiról. A belényesi temetőről Rómer ezt írja: „Ft. Szabó László esperes úr szíves volt fölvezetni a közös temetőnkbe, mely a városon kívül dombon fekszik, és a hol nekem a phrygiai szabású liliomokkal is díszített fejfák tűntek fel. Hasonló, de előre álló, és így az írásokat, melyek rajtuk vannak, mintegy védő fejfák vannak a bihar megyei északi temetőben is, és a más országreszekben felállítottakból abban különböznek, hogy ezeknek tetejei, a talán hajdanta látott török turbános oszlopoktól elütnek avval, hogy a parasztos ízlésű, többféle, egymás fölött alkalmazott bemetszésű tagozatokkal ellátvák.”²¹ Sajnos Rómer Flóris leírása alapján nehezen tudjuk elképzelni, hogy száz évvel ezelőtt milyen lehetett a „phrygiai szabású liliomokkal is díszített”, ugyanakkor „parasztos ízlésű”, bemetszett tagozatokkal ellátott belényesi fejfa. Bélavárán készült naplójában Rómer Flóris megjegyzi: „Feltűnt nekem Erdélyben, hogy a férfi vagy katonaságra való oláh fiúk sírhalmán van egy rongyokkal ékesített hosszú pózna, talán lándzsa jelképe, és ez egészen megegyezik az orosz szláv és tatár nemzetek szokásaival, kiknél a halmok sokáig, míg tudni illik rokonaik élnek, ilyen kitüntetésben részesülnek. Vajjon nem volt ez így az ősrégiségben a halotti halmokkal honunkban is. Ki tudja?”²²

Számunkra az a feltűnő, hogy Rómer Flóris a zászlós kopjákat az oláh fiúk és férfiak sírhalmán látta, holott ez a sírjel kifejezetten székely, illetve magyar sajátosság volt, és az ma is Erdélyben. Erről Kós Károly így ír: „1. Az erdélyi és alföldi magyarság körében (pontosabban a Tisza mentén a Mezőségben és Udvarhelyszéken) a zászlós kopjafával kiegészített fejfa általánosan használt sírjel volt. 2. A kopja elsősorban a harcost (katonai szolgálatot teljesítő, fejedelmet, viadalban elesettet) illette meg, de oda tüzték hozzátartozóik fejfáihoz is. Harcos temetésekor zászlós kopjájának elől vitele, majd összetörése és a sírhantba tűzése a katonai pompa legfontosabb része volt. 3. A fejfa felismerhetően emberi alak: legfőbb része a fej, illetve az ezt jelző süveg, – sisak, – kalapforma farag-

1 Tudomány és társadalom

vány. 4. Mind a fejfa, mind a hozzátűzött kopjafa formája, kivitelezése és az alkalmazott színek a halott nemével, életkorával, és társadalmi helyzetével kapcsolatosak. 5. A fejfafaragás módja és a kopja alkalmazásának szokása egyaránt kereszténység előtti ősi, keleti hagyomány.”²³

Rómer Flóris adata azért is érdekes, mert ebből kitűnik, hogy a zászlós kopjafákat a románság is alkalmazta sírjelként, azzal a különbséggel, hogy ezek nem a magyarságnál használt rövidnyelű, fejfára erősíthető formájúak voltak, hanem hosszú nyelű, valóban lándzsához hasonló póznák, amelyeket a kereszt mellett szűrtak le a földbe. Amint említettük, a zászlós kopjafás, illetve fejfás sírmejelölés az erdélyi magyarságnál jelenleg is szokásban van.

Kontyos fejfák

Különleges alakú fejfát használnak a nádudvari temetőben a nő sírhalmának megjelölésére. Az oszlopos fejfa előlapja felfelé összeszűkül, majd hátrafelé félkörívesen lekerekített formájával női kontyot utánoz. Ilyen „kontyos fejfát állítottak az asszonyoknak, csónak állásút a férfiaknak, kétkontyos fát kapott a kétszer férjezett asszony. Idősebb, tehetősebb ember fejfája testesebb, díszesebb, a gyermeké vékonyabb.” – írja Zentai Tünde a nádudvari sírjelekről szóló tanulmányában. „A kontyos és csónakos fejfa női-férfi megkülönböztetése a két világháború között még élő gyakorlat volt. Megállapítható, hogy a 30-40-es évektől ez a kötött jelölési rendszer felbomlik, a kontyos fejfák alkalmazása már közvetlenül, nemtől elvonatkoztatva történik.”²⁴

Mondottuk, hogy a nádudvari temetőben a férfi fejfája, helyi elnevezéssel élve „fütül való fája” csónak alakú. Ennek eredetéről ezt a magyarázatot hallotta nádudvaron Zentai Tünde: „A falut víz vette körül, a temetkezés vízen kívül történt, azért, hogy a halott lelke ne jöhessen haza. Akinek rendezetlen ügye maradt, holta után visszajár, de a vízen a lélek nem tud keresztül jönni. A temetésre a holttestet kis csónakon szállították, és ezt a csónakot állították jelnek, ennek emlékére készítik ma is csónakállásúra a nádudvari fejfákat.”²⁵ Nem valószínű, hogy az egyszerű, idős parasztember, aki az adatot a néprajzkutatóval közölte a csónak alakú fejfák eredetéről, olvasta volna Solymossy Sándor elképzelését a csónakba temetkezés ősi szokásáról, és ennek alapján adta volna a magyarázatot. Solymossy elmélete tehát nem is olyan tarthatatlan, mint ahogy némelyek gondolják.

Zentai Tündének ezt írta 1971-ben az említett idős parasztember, név szerint Balázs Lajos: „Ha megemlékszik valamikor a nádudvari kontyos fejfákról valamilyen írásába, mindig említse meg, hogy a nádudvari nők még életükben kivívták maguknak, hogy holtuk után is megőrizték és jelezték női mivoltukat a kontyos fejfával, és büszkéek voltak rá, hogy ők tovább vitték a nemzetet. De már kezd eltűnedezni a demokrácia alatt a temetőbe a kontyos fejfa és a csónakállású fejfa is és ami még megvan az is pusztul kifelé...”²⁶

Táblás fejfák és a „lábtól való fák”

A táblás fejfák első csoportját azok a lapos, deszkából készült, felül rendszerint lekerekített tetejű fejfák alkotják, amelyek a sírkövek formáját utánozzák. Ilyen típusú fejfák előfordulnak a kabai temetőben, és ilyen formájúak a körmösdpusztai temető sírjelei is. A táblás fejfák második csoportját azok a rendkívül egyszerű, valóban táblával ellátott fejfák képezik, amelyeknek négyzetes keresztmetszetű oszlopára csak egy simára gyalult deszkalapot szögeztek. Erre vésték vagy írták rá az elhunyt nevét és egyéb adatait.

Hajdú-Bihar megyében csak a monostorpályi temetőben fordulnak elő ilyen táblás fejfák, amelyeknek oszlopos teste esetleg felül ék alakúra fűrészelt vagy vízszintesre vágott. A Hajdú-Bihar megyei temetők fejfáinak ismertetéséhez tartozik a „lábfa” vagy „lábtúl való fák” leírása is. Ennek alkalmazása nem általános a Tiszántúlon, mindössze öt temetőben találtunk nyomára a dél-bihari falvakban, ami azt mutatja, hogy Erdélyből származott át a lábfa használata. Győrffy István szerint a lábfa tulajdonképpen két rúd, amelyen a koporsót viszik a sírhoz. A rudakat nem szokták hazavinni, hanem a sírba eresztik le a halott lába mellé, úgy, hogy abból 2-3 arasz kint marad a sír behatolása után is. A dél-bihari részeken több helyen kifaragták a rúd végét, tehát eredeti funkcióját már elvesztette, csupán dísz lett belőle a sírhant láb felőli részén. Győrffy István a gyantai temetőben huszonkilenc féle lábfát rajzolt le, amelyeknek teteje gömbbel, tulipánnal és egyéb faragott díszszel van ellátva.²⁷

A mai Bihar megye területén az ártándi, körmösdpusztai, magyarhomorogi, mezősasi, váncsodi és zsákai temetőkben található „lábtúl való fa”. Faragásuk általában egyszerű: sima, négy vagy nyolcszögletű gomb. Az ártándi lábfa még faragott, de a zsákai temető lábfaja közönséges rúd, amely a fejjével egyenlő magasságban áll a sír végén. A fejfára és lábára erősített, a sír hosszanti irányában elhelyezkedett másik rúdra fűzik fel a koszorúkat, tehát az ártándi és zsákai temetőben a lábfa elvesztette eredeti rendeltetését, és már csak egy lábfát használnak, de ezt is koszorútartónak. A kismarjai temetőben hasonló módon helyezik el a koszorúkat, a lábfát azonban ágas fa vagy karó helyettesíti.

III. A díszítmény

Szomorúfűz

Temetőink fejfáinak szépsége nemcsak a formában mutatkozik meg, hanem az alkalmazott vésett és faragott díszítményekben is. Általánosságban elmondhatjuk, hogy a fejfákat mindig és mindenütt ellátták több-kevesebb díszítménnyel, és azt is megállapíthatjuk, hogy a régi fejfákon sokkal gazdagabb formában jelentkezett népünk díszítő ösztöne, mint a maiakon. Bizonyítja ezt a Debreceni Református Kollégium Múzeumában lévő fejfagyűjtemény, amely az 1934-es budapesti Országos Református Kiállítás anyagából került a múzeumba. A fejfák között néhány évszámos, a 19. század közepéről származó darab is található. Az egyik Foktőről származó, 1847-ben készült fejfa faragott és vésett díszítése magas művészi készségről tanúskodik. A hatalmas testű, valóban monumentális méretű, szépen tagolt fejfát domború felirat, domború, hat- és nyolc csillag, vésett szomorúfűz díszíti. Ennek alapján tehát biztosra vehetjük, hogy szomorúfűz mint fejfa-motívum már a 19. század elején ismert volt a református temetőkben. Zoltai Lajos a debreceni temetők művészetéről írva a szomorúfűz használatát bibliai eredetűnek tartja. Hivatkozik a 137. zsoltár 2. versére, ahol az olvasható, hogy a babiloni fogságban élő zsidók bánatukban hárfájukat fűzfára akasztották. Bár Zoltai megállapítja, hogy a héber szó eredetileg nyárfát jelent, amely a Károli-féle fordításban jelenik meg először fűzfa fordításban, mégis ragaszkodik ahhoz az elgondoláshoz, hogy „a bibliai olvasó néptömegek naiv képzelődése az eszmetársulás révén szomorúfűz alatt látta búsulni a fogságba hurcolt zsidókat. Vagyis a vallásos nép a fűzet, éppen a szomorú fűzet mint a gyásznak és bánatnak ó-testamentumi eredetű jelvényét becsülte, éppen ezért alkalmazta fejfáin.”²⁸ Számunkra Zoltai magyarázata erőltetettnek tűnik. Sokkal közelebb áll az igazsághoz

1 Tudomány és társadalom

a Viski Károly által megfogalmazott elmélet a szomorúfüzekkel kapcsolatban. Szerinte a szomorúfüznek „más tárgyon, mint a fejfán, sohasem lesz helye. Igaz ugyan, hogy a fűz nem régi, kedvelt fája a magyarnak s kétségtelenül modernebb temetőkultusz tette népszerűvé s a fejfákra is közvetlen környezetünkől, éppen a temetőkből került. De viszont nincs más növényi díszítő elemünk, amelynek annyi változata volna, mint ennek... a szomorúfüz már a legrégebbi fejfákon is előfordul.”²⁹ Viski a legrégebb, évszámos fejfát a nagyszalontai temetőben az 1850-es évekből találta, vagyis a szomorúfüz használatát innen számítja. Véleményünk szerint a szomorúfüz mint fejfamotívum a 19. század elején, a biedermeier stílus elterjedésével egy időben került a fejfákra, és ugyanabban az időben került díszként a nyomtatott gyászjelentésekre is. Bármilyen eredete van a szomorúfüz fejfadíszként való alkalmazásnak, megállapíthatjuk, hogy ez a motívum különböző formában ugyan, de minden Hajdú-Bihar megyei temetőben előfordul. Több olyan temető van, ahol a szomorúfüz az egyetlen vésett dísz a fejfákon. Ártánd, Álmosd, Balmazújváros, Báránd, Biharkeresztes, Biharnagybajom, Derecske, Földes, Hajdúböszörmény, Hajdúsámson, Hajdúszoboszló, Hosszúpályi, Komádi, Körösszakál, Mezősas, Nagyléta, Nagyrábé, Nyíracsad, Nyírabrány, Nyírmártonfalva, Sáp, Sárrétudvari, Tépe, Vámospércs, Váncsod, Vértes temetőinek fejfáit csak szomorúfüz díszíti.

A debreceni temetők régi feifarajzait Zoltai Lajos hagyatékából a Déri Múzeum őrzi. Zoltai csoportosítása szerint a régi debreceni temetőkben ötféle formában, illetve elrendezésben jelentkezett a szomorúfüz: 1. A homlokrész központi dísz a fűz, és magában áll, kísérő motívum nélkül; 2. A fűz alatt napkorong, esetleg csillag helyezkedik el; 3. A szomorúfüz körül indadísz van; 4. Az indadísz elmarad, a szomorúfüz körüli teret gazdag virág- és lombdísz tölti ki, „a virágzás részint a magyar népies művészet legkedveltebb virágait és leveleit stilizálja, részint művészettörténeti stílusok szerint renaissance, barokk és rokokó szabályait követve dolgozik”; 5. A díszes keret ismét megjelenik és körülveszi a szomorúfüzet, „az üres tér tele van, hol népies, hol classicisalo virág- és lombdíszekkel.”³⁰ Zoltai nagyon óvatosan fogalmaz, amikor a fejfák „népies” díszítményeiről beszél. Ha alaposabban megvizsgáljuk az általa lerajzolt és részben közzétett fejfamotívumokat, azonnal szembetűnik, hogy ezek a díszítmények többnyire távol állnak a népművésztől, legfeljebb némi jó indulattal nevezhetők „népies” vagy „magyaros” faragványoknak. Néhány esetben pedig a túlzásfolt és erőszakolt díszítőelemek a giccs határát súrolják. Gondolunk itt a puttókra, repdeső angyalakkal dekorált debreceni fejfákra, amelyek ismertetésére még visszatérünk. A szomorúfüz többféle változatban jelenik meg a hajdúbihari temetők fejfáin. Legáltalánosabb és legegyszerűbb ábrázolása, amikor az egyenesen növekvő törzsből két oldalt lehajló leveletlen gallyal vésik. Ilyen egyszerű, szinte már alig felismerhetővé stilizált formában jelenik meg a magyarhomorogi fejfákon. A törzs és az ágak hajlításával számtalan variáció alakult ki az idők folyamán a fejfafaragók ötlete nyomán. A szomorúfüz több esetben dombon áll, a gyökerei is látszanak. Rendkívül érdekes a csökmői fejfákon levő szomorúfüz ábrázolás: itt ugyanis annyi gyökere van a fának, ahány gyereke volt, illetve van az elhunytak. Gyakran helyezik a szomorúfüzet kétfülű edénybe. Ilyen ábrázolást láthatunk a hajdúböszörményi, hajdúhadházi, nagyszalontai és a nyírabrányi régi és új fejfákon. A debreceni köztemető ma is meglévő, 1930-40-es évekből való fejfáin a szomorúfüz egyszerűbb formában, tisztábban, zsúfoltságtól mentesen jelenik meg.

Rozetta és csillag

Magyar népművészetünk egyik kedvelt, gyakran alkalmazott jelképe, díszítő motívuma a rozetta. Szőttesekben, pásztorfaragásokon, bútorokon, kapufaragványokon, cserépedényeken egyaránt előfordul ez a görög eredetű díszítmény, amely „valójában a napisten kőkori eredetű jelképe és világszerte alkalmazott gonoszűző varázsjel” – írja Kós Károly. A rozettának mint temetéssel és temetővel kapcsolatos jelképnek az általunk ismert legrégibb ábrázolása egy 1767-ből származó epitáfiumon található. Az epitáfium, készítése után pontosan kétszáz évvel, 1967-ben Hajdúnánásról került be a Debreceni Református Kollégium Múzeumába. A puhafából készült, 81x53 cm nagyságú, téglalap alakú, felül csúcsban végződő sírfelirat deszkája feketére festett. Két oldalán és alul vonalú szegőléc van, felül szegő és a csúcsban végződő tetőléc által bezárt háromszögben vésett rozetta helyezkedik el. A tábla szépen vésett, szövege iniciáléval kezdődik, és végén, illetve a tábla jobb sarkában vésett tulipán rajza látható.

A rozettának, forgó rózsához hasonló, hajdúnánási epitáfiumon szereplő formája a katonaszegi fejfákon, kapubálványokon fordul elő. Leegyszerűsített, körzővel szerkesztett alakban viszont sok hajdú-bihari temetőben megtalálható a fejfa homlokát díszítő, körben elhelyezett rozetta. Ma már semmiféle kultikus jelentősége nincs, de mint öröklődő hagyomány és megszokott fejfadísz tovább él a temetőkben. Berettyóújfaluban legtöbbször a szomorúfűz alatt helyezkedik el a rozetta, mintegy belőle nő ki a fűzfa. Hajdúbagason a rozetta fölött edénybe elhelyezett életfa áll. A gáborjáni temetőben már csak a régebbi fejfákon fordul elő a rozetta, az újabbakon szomorúfűz található. Egyszerűbb ábrázolásban láthatjuk a rozettát a csónak, ember alakú, oszlopos, táblás fejfákon a hajdúböszörményi, hajdúnánási, konyári, magyarhomorogi, monostorpályi, nagykereki, sárándi, téglási és zsákai temetőkben. Stilizált, de szép formában található a két-három rozetta a püspökkládányi temető fejfáin.

A rozettával rokon fejfadísz a csillag. Ez a motívum ritkábban fordul elő ugyan temetőkben, de hogy már régebben alkalmazták, bizonyítja a foktői fejfa 1847-ből származó csillagos díszítménye. A csillag négy-, öt-, hat- és nyolcágú változatban jelentkezik a hajdú-bihari temetők fejfáin. Mondanunk sem kell, hogy a csillag ágainak száma semmiféle kapcsolatban nincs azzal a jelképrendszerrel, amelyet akár a múltban, akár a jelenben a csillaghoz fűztek, illetve fűznek. A csillag minden esetben a vallási hovatartozást, a református mivoltot szimbolizálta és szimbolizálja. Tehát a csillag nem a végzet jelképe, mint Egyiptomban, Görögországban és Rómában volt. A fejfára vésett ötágú csillagnak semmi köze a munkásmozgalmi szimbólumhoz vagy az öt világrészhez, a hatágú csillag nem Dávid király vagy a zsidók csillaga, még akkor sem, ha azt szabályos háromszögekből alkotva, vonalasan vésték a fejfára. Felvetődhet a kérdés, hogy egy református temetőben mi szükség van arra, hogy a fejfán kívül még egyéb jelekkel is érzékeltessék a vallási hovatartozást. Nyilván ebben a hagyománynak van nagy szerepe, és nem lehet rossz néven venni az egyszerű ácsmestertől, hogy nem tesz különbséget az ötágú és a nyolcágú református csillag között, és nem tudja, milyen ideológiai ellentét van a két szimbólum között. Ez a szimbólum keveredés napjainkban is előfordul, minden felvilágosítás ellenére, mégpedig eléggé abszurd formában. Dankó Imre a hajdúböszörményi temetők költészetéről szóló tanulmányában bemutat egy, a Keleti temetőben levő, fejfa alakú, műköből készült sírjelet, amelyre ötágú vörös csillagot festettek, alatta pedig a református temetők fejfáiról jól ismert rövidítés: A.B.F.R.A. (a boldog feltámadás reménye alatt) olvasható.³¹

1 tudomány és társadalom

Hajdú-Bihar megyében csillaggal díszített fejfák vannak a bakonszegi és esztári temetőben, ahol a csillag a szomorúfűz ágai alatt helyezkedik el. A hajdúböszörményi fejfák csillaga hatágú, néha a szomorúfűz ága alá vésték. Az egyik hajdúnánási fejfa csillaga szabályos Dávid csillag. Ugyanez a forma, sugárdíszekkel, a józσαι temetőben is előfordul egy 1970-ben készült fejfán.

Tulipán

Aligha van népművészetünknek olyan ága, amelyben a tulipán motívum elő ne fordulna. Nem tartozik témánk keretébe, és ezért nem is foglalkozunk azzal a kérdéssel, hogy a tulipán honnan került a magyar mustrakincsbe, azt viszont nyugodtan kijelenthetjük, hogy mint fejadíszítmény a legrégebbiek közé tartozik, és jóval megelőzi a szomorúfűz használatát. Állításunk igazolására a hajdúnánási epitáfium vésett tulipánját említhetnénk 1767-ből, de van ennél régebbi epitáfiumos emlék is a debreceni kollégium múzeumában. A tiszadobi református temetőben, majd a templomban függött egészen 1967-ig az az 1677-ben készült, világosbarnára pácolt, téglalap alakú, három oldalán ívelt léccel lezárt, csúcsos tetővel ellátott epitáfium, amelynek felső háromszögletű mezőjébe pontosan háromszáz évvel ezelőtt vésték bele az egyik nagyméretű tulipánt, másik kettővel pedig a tábla feliratának első betűjét, az iniciais díszítették. A szép formájú betűkből álló vésett szöveg így hangzik: „Itt nyukszik az Urban amaz tisztességes deaki tudományok mellett híven fáradozó Fancsikai Mihály uramnak teste, ki az ő Gyilkossa miat halálos sebben esvén lelkét istennek csendesen ajánlotta életének 26 esztendőös korában die 25 Decembris, in anno 1677”. A tulipánt utánozták plasztikus formában az erdélyi református temetők fejfáinak és lábfaínak végződésai, ez jelenik meg a dél-bihari fejfák díszítményein ágas-bogas vagy egyedülálló alakban, ezeket rajzolta le Győrffy István a nagyszalontai temetőben és Zoltai Lajos Debrecenben.

Sajnos a tulipánt, mint fejvirágot, a szomorúfűz eléggé háttérbe szorította. A régebbi felmérések azt mutatják, hogy temetőinkben igen gyakori volt a tulipános fejfa, és ha valaki valóban szép fejfát akart készíteni, ezt elsősorban tulipánnal díszítette. Győrffy István a tárkányi temetőben tizenháromféle tulipánrajzot örökített meg, és ezek között csak egy díszítményen látható szomorúfűz, de ez is úgy, hogy a fűz tulipánban végződik. A szalontai fejfákon a tulipán mindig cserépre ültetve és ágasan, néha egészen stilizáltan, de művészi formában jelentkezik. A régi debreceni fejfák tulipánjait kinyílt vagy bimbó alakban ábrázolták, szívből kinőve, rózsza társaságában, olykor egyéb virággal, indákkal rendkívül túlszűfolt elrendezésben. A tulipán mint fejfavirág leggyakrabban a monostorpályi temetőben fordul elő. Nagy József 84 rajzot készített 1968-ban az itteni fejfák díszítményeiről, és ebből 34 fejfán tulipán motívumot talált.³² A stilizált, néha ágas-bimbós tulipánok arányosan és ízlésesen töltik ki a fejfák ék alakú homlokrészét. Több díszítmény szinte nem is kívánczik a fejfára. Gyakori a tulipán a hajdúböszörményi temetőben is, néhány fejfán előfordul Bakonszegen, Hajdúhadházon, Hajdúnánáson, Józsaan, Kokadon, Konyáron, Magyarhomorogon, Püspökladányban és Tiszacsegén.

Egyéb virág- és indadísz

A klasszikus fejfavirágok: a tulipán és rozetta, a közkedvelt szomorúfűz mellett a múlt század végétől kezdve újabb, de minden esetben növényi eredetű díszítő elemek tűnnek fel a Hajdú-Bihar megyei temetők fejfáin. Itt elsősorban a debreceni fejfákon elburján-

zott virágdíszekről kell beszélnünk, illetve megszólaltatnunk Zoltai Lajost: „Virágos fejfák: a debreceni fejfa-faragóművészet legbecesebb alkotásai. Tulipán, rózsza, rozmaring, gyöngyvirág és szegfű, bogyó és makk, levelek, kacsok, indák és kedvelt elemek, amelyekkel kiváltképpen a 70-es és 80-as évek fejfái tetszelegnek. A mester minél pazarabban hinti tele virággal és levéllel a fejfa homlokzatát, annál leleményesebb azok művészi elrendezésében. A barokk ízlés régi hatásának tulajdonítom, hogy a legszebb fejfáink vésője nem ragaszkodik a szimmetriához, attól akárhányszor eltér. A virágos fejfák díszítésénél is bizonyos fejlődést vehetünk észre; a fejlődés fokozatait azonban csak rövid időközök választják el egymástól, sőt néha nincs is köztük időbeli távolság, csupán a motívumok megválasztása, elrendezése és kivitelbeli különbsége állapítható meg. A hatvanas évekbeli fejfakészítője megelégszik a kicsipkézett eresz fölött egy indaszerű vagy meanderszerű pártával és a fries fölibe vésett két-három száron hajladozó virággal. A virágszárakat néha szabadon szétoszolva hagyja, máskor koszorúba vagy szív alakba foglalja össze. Olykor pohárból növeszti ki. A hetvenes években tűnnek fel a dúsan virágzott fejfák, a népies virágmotívumokkal televesett fejfahomlokok. Méltó vetélytársai maradnak ezek még a nyolcvanas években is a Karacs kezéből kikerült classicizáló fejfáknak. Számuk azonban nem lehetett akkora, mert én már jóval kevesebbet találtam belőlük, mint a Karacs-félekből. E népiesen virágzott fejfák mestere az eresz fölibe három-négy soros pártát is vés, felváltva növényi és geometrikus motívumokkal. A homlok széleit gazdag levelű indáival díszíti; közbül kínálkozó területet pedig hol stilizált pohárban álló, hol a felső és a két alsó szögletből induló tömött virágcsokorral tölti be. A virág- és levélszárakat elnyújtja, mindig kecsesen hajladoztatja jobbra-balra. Szereti a tér jobb kitöltése végett a hosszú, láncsás leveleket meggörbíteni. E fejfákon előfordul néha, a homlok legszélesebb részén a koszorú is, melynek egyik ága álló és lekonyult láncsás, másik ága bolyhos-bojtos levelekből áll. E most ismertetett dúsan virágzott népies fejfáknak idősb Hevesi Mihály ács volt művésztehetségű mestere. Képességét fia, ifj. Hevesi Mihály is örökölte, de ő nem foglalkozik hivatásszerűleg fejfafaragással. Csak rokonainak vés néha szívességéből. A mostanában készült népiesen virágzott fejfák egészen más modort követnek, nem olyan szépek, számuk is igen kevés. Rózsás fejfák: tulajdonképpen a virágos fejfákhoz tartoznak, de minthogy majdnem mindig letört ággal rajzolják a rózsát, még pedig a fejfa homlokának fődíszéül, középső helyre és mindig gyermeksírok számára, külön csoportba oszthatók be. A letört rózságot a korai halál szymbolumául ma is alkalmazzák, azonban nem olyan szépen kidolgozva, mint a 70-es és 80-as évek fejfáin láthatjuk. Akkor még Karacs, Szathmáry és a szintén elhalt Kocsis Sándor véste a rózsás fejfákat is.”³³

Neves várostörténésünk himnuszokat zeng a régi debreceni virágos-rózsás fejfákról, a mai mértékkel mérve azonban ez a „művészet” kétes értékű. A fejfa csónak formáján kívül ennek a díszítménynek semmiféle kapcsolata nincs a népművészetrel, némi jóindulattal talán az iparművészet keretébe sorolhatnánk a fejfák dekorálásának módját. Hivatásszerűleg űzött mesterség volt a múlt század végén, századunk elején Debrecenben a fejfafaragás és -vésés, és a korra jellemző stílusalanság, a mindenáron szépre és tetszetősre való törekvés hozta létre a maga nemében ugyan páratlan, Debrecen lakossága számára azonban mindig idegen neobarokk stílusú, művészi szempontból alacsony színvonalú fejfadíszítést. Szerencsére ennek a díszítési módnak már nyoma sincs a ma is meglévő debreceni fejfákon.

1 Tudomány és társadalom

Sokkal tisztábban és nemesebben mutatkozik meg az ösztönös, semmiféle neostílustól nem irányított vagy rontott fejfavirágzás a falusi és mezővárosi temetőekben. A dél-bihari fejfák rozmaringjában és gránátalmájában nyoma sincs a mesterkéeltségnek, a nagyszalontai fejfák vésett díszei között megjelenő életfa kecses formája még a sírjelen is az élet szépségéről beszél. Megyénk mai területén a fejfavirágzás ízléses és mértéktartó formáját a monostorpályi temetőben láthatjuk. A hullámos leveles száron elhelyezett négy-szirmú virágokból álló dísz sok fejfán megtalálható. Ugyanilyen virágzás a bihartordai temetőben is előfordul. Bösörményben a fejfa szomorúfüzén nyílt ki a virág, vagy a fűz alá vésték a virágcsokrot. A konyári fejfákon a virág szintén csokorban jelenik meg, Újlétán viszont cserébben elhelyezve. A rózsza ábrázolás nagyon ritka, mindössze a csökmői temetőben találtunk nyomára letört bimbó formájában egy gyermek fejfáján.

Szintén ritkán fordul elő temetőink fejfáin az életfa, pedig ez a szimbólum nagyon régi és gyakran alkalmazott díszítő motívum a népművészetben. Csak három – hajdúbagosi, hajdúhadházi, hajdúnánási – temető fejfáin fordul elő az életfa. Annál gyakoribb viszont a különböző formájú levél- és indafonat, ami néha egyedüli díszét alkotja a fejfának, többnyire azonban a homlokrész keretét adja, koszorú formában körülveszi a középen elhelyezett szomorúfüzet, egyéb virágot. Különlegességnek számít a monostorpályi fejfákon előforduló makkos-leveles ágakból alkotott fejfadísz. Ezt a fejfamotívumot Debrecenben is megtalálta Zoltai Lajos a régi temetőben, ma azonban már csak Monostorpályiban maradt meg ez a népi fafaragó művészetben eléggé gyakori motívum. Plasztikus formában az erdélyi gombos fák díszítményei között is előfordul.

Figurális és vegyes díszítmények

Fejfáink figurális díszítményeiről szólva mindenekelőtt a régi debreceni temetők sírjeleinek – örömmel mondhatjuk – ma már nem létező díszítési módjáról, az angyalos fejfákról beszélünk. Zoltai Lajos 1920-ban kevés figurás fejfát talált a debreceni temetőekben, és megállapította róluk: „kétségtelenül ügyes kézre és művészi törekvésre vallanak. Ábrázolásaik a keresztyén hit vigasztalását tolmácsolják; a lélek halhatatlan és feltámadunk; vagy a sír felett virrasztó szelíd kegyeletet fejezik ki. Emitt a szülék kedves gyermeke angyali alakban repülve száll a menny felé, kezében virágcsokorral. Amott két angyal kézen fogva vezeti a siratott leánykát, előttük repülő angyal harsonája adja hírül a mennybelieknek az új lakótárs érkezését. Másutt a koszorúzott koporsón angyalok térdepelve díszes vázában virágcsokrot tartanak. Mindhárom fejfa az idősebb és ifjabb Hevesi műve. Ismeretlen mestertől való egy fiúcska ügyesen kidolgozott fejfája. Sajátosan stilizált szomorúfüz felett lebegő rózsagallyon mandolint pengető amorette ül.”³⁴

A szerző még az érzelgős, édesbús szöveggel, a nyüzsgő angyalokkal sem tud meggyőzni bennünket arról, hogy ezek a díszítmények „művészi törekvésre vallanak.” Bizony gyarlók, és elkorcsosult ízlésre jellemzők a puttós-amorettes fejfák. Elrettentő példái annak, hogy mire képes a giccs, a városi életformában miként satnyul el a népművészet.

Csak a szalontai temető fejfadíszei között található meg a madár figurája. „A madár a sírjelek csúcsán a világ népei körében mindenütt előfordul, a Jenyiszej vidéki szamojédek zászlós dárdájától az amerikai indián totemoszlopig. A szilágysági temetési szokásokban a halottas lepedő (amellyel a halottat a koporsóba teszik) ugyancsak madaras mintával szőtt abroszféle. A madár minden nép hitvilágában, 'égi madár' jelentésű, amely a földi ember és a mennybeli isten közt közvetít, s a mennybe szálló lelket is jelképezi. A halál

beálltát szintén a 'halálmadár' jelzi, s a halott lelke madár képébe száll ki a testből. Ilyen ősi mágikus értelemmel került a mi fejfáink csúcsára is a madár alak." – írja Kós Károly.³⁵ Bár a szalontai fejfákon a madár vésett formában a szomorúfűz tetején jelenik meg, virággal, illetve borítékos levéllel a csőrében, a szimbólum ugyanaz, mint a faragott, plasztikus madáralak esetében. A mai Hajdú-Bihar megye területén madaras fejfát nem találtunk. Különleges, a megszokott formáktól teljesen eltérő plasztikus díszet alkalmaztak a hajdúnánási temető fejfáin. Az oszlopos, felül lekerekített fejfa kiugró homlokrésze esztergált, majd kettéfűrészelt bábót szögeztek, amely ilyen formában, a fejfa felső ívét követő, szintén szöggel ráerősített félköríves léccel, mintegy keretét adja a vésett dísznek, legtöbbször szomorúfűznek. A fejfa tetejére állagvédelmi céllal bádoglemezt szögeztek. Néhány esetben a báb alakú díszet a századforduló idején sorozatban gyártott ruhásszekrények konzol alakú, akantuszleveles faragványa helyettesíti, vagyis a rossz szekrényről lehullott vagy leszedett faragványt rögzítették a fejfára. Nyilvánvaló, hogy ez a díszítési mód erőszakolt stílusromlás jele, mint ahogy a bábos megoldás is végeredményben erre mutat. Díszítményt általában sehol nem erősítettek és erősítenek szöggel a fejfára, különösen bútorról lekerült faragványt nem. Bábos díszű fejfa a hajdúvidi temetőben is előfordul, de itt az egyetlen báb – meglehetősen értelmetlen céllal – vízszintesen van rárögzítve a fejfa felső részére.

Erdélyi temetőkben gyakori, hogy „a fejfa homlokára díszítésül felvésték és még ma is felvésik az elhunyt foglalkozását jelző szerszámokat, eszközöket, tárgyakat: a cigánynak a hegedűt vagy hegedűvonót, az ácsnak a szekercét, a favágónak a baltát, a csizmadiának a dikicsét, a kovácsnak a kalapácsot, az asztalosnak a fűrészt vagy a gyalut, a lakatosnak a csípőfogót vagy a harapófogót, a halásznak a halat, az asszonyoknak az orsót és a lelkipásztoroknak a kelyhet vagy a Bibliát”.³⁶ E jelvények – Kós Károly szerint – azonban viszonylag újabb keletűek, s a helybeli papi és földesúri címeres, valamint a városi meszteremberek céhjelvényes sírkövei mintájára készültek.

Néhány ilyen jelvény Hajdú-Bihar megyei temetők fejfáin is előfordul. A kokadi temető egyik fejfájára boroskancsót és poharat véstek, a másikkra létrát (?), a harmadikkra nyitott Bibliát, a negyedikre kelyhet. A kehely mint a református vallás szimbóluma előfordul még a hajdúdorogi, monostorpályi temető fejfáin is. Az itteni fejfákon gyakori a kereszt jele, ami azzal magyarázható, hogy a reformátusok nem engedték meg a sírnak kereszttel való jelölését, tehát azt az átmeneti megoldást választották, hogy a keresztet rávésték a fejfára. Ugyanilyen módon különböztették meg a bihartordai, hajdúbagosi, kismarjai és magyarhorogi temetőben a katolikus vallású halottak sírját: a fejfájukat kis méretű kereszt rajza díszíti. Református sajátosság a fejfának Bibliával való díszítése. Monostorpályiban több fejfán megtalálható a Biblia, néha kehellyel fedőlapján.

A kegyességet szimbolizáló szív figurája megyénkben eléggé ritka fejfadísz. A régi debreceni temetőkben Zoltai Lajos még talált szívvel díszített fejfát, ma már csak Körösszegapátiban egy fejfa viseli ezt a szimbólumot.

IV. A fejfák színezése

Balassa Iván foglalkozott először azzal a fejfakutató néprajzosok által meglehetősen elhanyagolt kérdéssel, hogy a magyar gyászszínekben milyen jelentősége van a fejfák festésének. Tanulmányában megállapította, hogy hazánk területén nem csak a fekete

1 tudomány és társadalom

színt alkalmazták a fejfák festésére, hanem előfordul a piros, kék, zöld, fehér, sárga szín is a fiatalon elhunytak fejfáin. „A fekete szín először mindenütt, mint az öregség jelzője nyomul be a temetőbe. A fekete és színes fejfák sokáig egymás mellett élnek, addig míg korjelző különbség van köztük. Ma már a színes fejfa, akárcsak a színes gyász, elenyészőben van s helyét mindenütt elfoglalja a fekete.”³⁷

Hajdú-Bihar megye területén sem ismeretlen a fejfák színezése. Úgy gondoljuk azonban, hogy Debrecenben a fejfák mindig feketék voltak. Erre utal egy 1864-ből származó, Sági Lajos által is idézett levéltári adat, amelyben azt olvassuk, hogy a városi tanács bizottságot hozott létre a temetők rendezésére, illetve parkosítására „hogy ne kelljen pirulni az idegenek előtt, kik fekete fejfáinkkal beültetett temetőinket egy törzsökig leégett erdőnek gondolják.”³⁸

A Bihar megyei Sárreéten a fekete színű fejfák mellett a vörösre festett fejfa is előfordult régebben. „Meg lehet ismerni a temetőben, ki halt meg természetes halállal, mert a természetes halállal elhaltak fejfái szalmapernyével feketítettek, az erőszakos halált szenvedettek pedig veres festékekkel vonatnak be” – írja Ostváth Pál.³⁹ A Bihar megyei Köröstárkányon az idősebbek fejfáit sárgára, a fiatalokét pedig kékre festik – írta Kós Károly.

Legérdekesebb számunkra a nádudvari fejfák színezésének ma is meglévő gyakorlata. Az itteni temetőben azon túl, hogy a férfi sírját csónak alakú, a nőét kontyos fejfa jelöli, a fejfákat különböző, a halott korának járó színnel is megkülönböztetik. „A csecsemő és kisgyermek fejfája kék, az iskolát kijárt serdülő, még nem házas fiúé és lányé rózsaszín, a felnőtteké fekete volt”, vagyis minden esetben megegyezett a koporsó színével. A kor meghatározás ugyanis a koporsó színében is kifejezést nyert, tehát a csecsemő koporsója fehér volt, a kisgyermeké kék, a serdülőé rózsaszín, a felnőtté fekete.”⁴⁰ Nádudvaron Zentai Tünde szerint a fejfát mindig festették és festik. „A fekete színhatást a záptojással kevert korrommal érték el, a rózsaszínhez vöröshagyma héjának a főzetét vegyítették, a kéket olajfestékkel festették. A fekete régóra kátránnyal készült.”⁴¹

Csak két színt használtak a fejfán – helyi elnevezés szerint „fűtől való fák” – színezésére Berettyóújfaluban. Sándor Mihályné dolgozta fel az újfalúi temetők művészetét. Tanulmányában az egyik adatközlő így mondja el a fejfa készítésének festésnek módját: „Fejszével faragom a feje alatt befűrészelem és azután legyalulom. A homlokra szomorúfűzfát vések, bötűzővel, kalapáccsal kopogtatom a bötűzőt. Felül írom: ABFRA, alája: itt nyugszik e sötét sír ölen N. N. ki hosszú szenvedés után elhunyt. Született: Meghalt:..... Béke poraira! De előbb befestem feketére, hogy a bötű lássék. Veszek öt deka bécsi kormot, de lehet rendes korrommal is, összekeverem két tojással. Marhamáját feldarabolok, mártom a festékbe, kenem a fára akkora helyt, amekkora kilátszik a földből. Megszáradt két óra-ütés alatt és lehet bötűzni. Van csipkevésőm is, avval a fejfa homlokát kicsipkézem. Centi nagyságú csipkét csinál. Ez csak erre való. A fej alakja hegyes, hogy a víz lecsurogják róla; ez a szokás.” Juhász István, a másik adatközlő ezeket mondta: „Nagyon sokat csináltam fűtől való fát. Akkorára szabtam, hogy 150 centit fent állják, 130 cm lent. A rendes fejfa homlokán a szomorúfűz 50 cm vót. Fejszével, bárdal faragtam, marhavérbe vagy tojásfehérjébe kevertem a kormot, azzal mázoltam, ha felnőttnak kellett, kékre festettem a gyerekeknek. A májjal is jó festeni, mert zsíros, lefolyik róla a víz. Van bötűzőm, amivel a bötűt vágtam. Gyermekkorom óta emlékszem, mindig ilyen volt a fejfa.”⁴²

A kétszínű fejfa régebben a furta temetőben is előfordult. A Debreceni Református Kol-

légium fejfagyújteményében az egyik, 1931-ben készült furtai fejfa kék színű, 17 éves fiú sírjáról való, ami azt jelenti, hogy a fiatalok fejfáit itt is megkülönböztették. Hajdúböszörményben még ma is fehér fejfát állítanak a fiatalon elhunyt sírjára. Mezősason az egyik hét éves korában meghalt kisfiú fejfája és láb fája szintén fehér színű. A fejfák színezése – amint ezt már korábban Balassa Iván is megállapította – kiveszőben van. Általában a fekete színt használják a gyermek, a fiatal, az idős ember fejfájánál egyaránt. A különböző színnel és módszerrel mázolt fejfák festése az évek folyamán természetesen lekopik. Ha nem festik újra, a régi fejfák egységes szürke színűvé válnak.

V. Tanulságok, feladatok

Temetőink, illetve fejfáink művészete a növekvő életszínvonalal arányos mértékben csökken. Tehát minél több pénz jut a temető- vagy a halottkultusz kielégítésére, annál nagyobb mértékben váltja fel temetőinkben a szépen faragott, vésett fejfát a monumentális mértékű műköből és betonból készült síremlék. Ilyen értelemben a jövőben – mert az életszínvonal emelkedésével továbbra is számolnunk kell – aligha beszélhetünk majd a fejfák esztétikájáról, de még a temető művészetéről sem, ugyanis a temetőből lassanként eltűnik a fejfa, és a helyét, illetve funkcióját betöltő sírkövek művészi értéke – esetleges kivételektől eltekintve – szintén semmivé válik. Értékelésünkben csak egy szempont jöhet majd számításba: különbséget tenni, hogy melyik izléstelenebb a másiknál? A síremlékeken, amelyek szinte az örökkévalóság számára készültek, tobzódik a giccs: csókolózó gipszgalambok, a vallás hovatartozását jelző, műkőbe ágyazott üveg keresztetek, csillogó üveg- és fénykelyhek, szívet fájdtató feliratok, porcelánba égetett – életerős férfiakat, nőket ábrázoló – az elhunytira emlékeztető arcképek díszítik a síköveket. Megdöbbentő a tarkabarka művirág a műkő kelyhekben, vagy a sírkőre erősítve dróttal, madzaggal, a télvíz idejére nylontakaróval behúzott, ennél fogva elképesztően groteszk formát öltő síremlék. Régebben állítólag „nevető fejfák” is voltak temetőinkben, vagyis rigmusba szedett szöveg mondta el, hogy ki volt, mi volt életében a sírban nyugvó ember. Osztjuk Balassa Iván véleményét, aki helyesen állapította meg: ezek közül a humoros sírfeliratok közül alig van olyan, amelyet valóban keresztre vagy fejfára vésték volna.⁴³ Ma a humor úgy mutatkozik meg a temetőinkben, hogy sokan még életükben elkészítetik a síremléket. Az elkészült sír várja lakóját, márványba vésetik a nevet, születési évet, természetesen a halál évének bizonytalan volta miatt a második évszám elmarad, de a sírfelirat szintén előre készül, esetleg így: „Elfáradt testem csendesen pihen már a sok földi kínszenvedés után.” A humor abban áll, hogy az, aki így elfáradt a sok földi kínszenvedés után, éltes korban ugyan, de vígan gereblyézi a homokot a saját sírköve körül.

Temetőművészetünk hanyatlását Kós Károly is érzékeli, amikor ezeket írja: „Ékes fejfáink – népi kultúránk egyik legtöbb figyelemre méltó, ősi eredetű, jelentős társadalmi vonatkozású és művészi értékű hagyatéka... Míg a városok és a városi divatokat utánzó községek temetőinek korábbi egységes képét az utóbbi nemzedékek során egyre több, teljes ízlésrombolásról árulkodó, a legkülönbélebb anyagok, technikák és formák alkalmazásában egymáson túltenni akaró síremlékek bontották meg, fejfás temetőink nagy részénél még érzékelhető a régi falusi temetők egyféle demokratikus rendje. A temetőkert kellemes összhangját biztosítja fejfáinak közössége hagyományos formanyelvén szóló, de mégis minden esetben egyéni változatú kivitelezése.”⁴⁴

1 tudomány és társadalom

Ékes fejfáinak egyes típusainak összegyűjtése, fényképben, rajzban való megörökítése fontos múzeumi feladat. A fejfák néprajzi szempontból való, tájegységenkénti feldolgozása szintén kutatómunkát igényel. E tanulmányunkkal is ezeknek a feladatoknak az elvégzéséhez szeretnénk hozzájárulni.⁴⁵

Jegyzetek

¹ *Fédération Internationale des Associations de Thanatologues / International Federation of Thanatologists Associations*. Alapítva: Monaco, 1970. További információk: <http://www.thanos.org>

² Takács Béla: *A fejfák esztétikája*. In: *Hajdú-Bihar temetőművészete*. Főszerkesztő: Szőlősi Gyula. Kiadja a Hajdú-Bihar megyei Tanács Műemléki Albizottsága, Debrecen. 1980. 131–170. o. A 38 fotóval illusztrált szöveget rövidítve, képek nélkül adjuk közre. Bár a kutatás empirikus alapjait a Hajdú-Bihar megyei temetők vizsgálata képezte, az elemzések és csoportosítások általános érvényűek. A szerző jegyzeteit változatlan formában hagytuk, de a közlemény végén megadjuk néhány további szakirodalmi mű adatait. A szöveget gondozta és sajtó alá rendezte: Bolvári-Takács Gábor.

³ Vö. Zoltai Lajos: *Művészet a debreceni temetőkben*. = *Debreceni Képes Kalendárium*, 1920; Zoltai Lajos: *Debreceni fejfák*. = *Debreceni Képes Kalendárium*, 1921; Zoltai Lajos: *A kálvinizmus és a művészet Debrecenben*. *A debreceni temetők művészete*. Debrecen, 1928; Viski Károly: *Szalontai fejfák vésett díszítése*. = *Néprajzi Értesítő*, 1913; Sándor Mihályné: *Fejfák (fűtől való fák) Berettyóújfaluban*. = *Múzeumi Kurír*, 1970. 4. szám; Zentai Tünde: *Nádudvari sírjelek*. = *Ethnographia*, 1972. Kunt Ernő: *A magyar népi temetők szemiotikai elemzése*. = *Herman Ottó Múzeum Évkönyve*, XIII–XIV. Miskolc, 1975.

⁴ Zoltai Lajos: *A kálvinizmus és a művészet Debrecenben*, i. m. 17. o.

⁵ Gyórfy István – Viski Károly: *A magyarság néprajza*. II. kötet. Budapest, 1937. 342. o.

⁶ *Fejfák*. Összeállította: Olasz Ferenc. Utószót írta: Kós Károly. Budapest, 1975. 184. o.

⁷ Balassa Iván: *A magyar temetőkről – orosz nyelven: O vengerszkih kladbiscsah*. = *Folia Ethnographica*. I. 1949. 2–3. szám; Nagy Dezső: *A magyar fejfák és díszítményeik*. *Folk-lór archívum*. 2. Szerkesztette: Hoppál Mihály. Budapest, 1974. 19. o.

⁸ Kiss Áron: *A XVI. században tartott magyar református zsinatok végzései*. Budapest, 1881. 554; 592. o.

⁹ Geleji Katona István: *Egyházi kánonok... Kecskemét, 1879*. 39. o.

¹⁰ *Fejfák*, i. m. 174–175. o.

¹¹ Nagy Dezső, i. m. 10. o.

¹² Balassa Iván: *A magyar temetők néprajzi kutatása*. = *Ethnographia*, 1973. 235. o.

¹³ Solymossy Sándor: *Ősi fejfaformák népünknel*. = *Ethnographia*, 1930. 69. o.

¹⁴ Domanovszky György: *Fejfák Szatmár és Szabolcs megyéből*. = *Néprajzi Értesítő*, 1973. 425. o.

¹⁵ Nyárády Mihály: *A szatmárcsekei ref. temető fejfái*. = *A Nyíregyházi Józsa András Múzeum Évkönyve*, 1960. 210–213. o.

- ¹⁶ Az adatokat egyrészt kérdőívek formájában, másrészt a helyszínen gyűjtöttük össze. Nagy segítséget nyújtott ebben a munkában Nagy Józsefnek az 1960-as években végzett ilyen irányú tevékenysége. Dolgozatai, fejfárajzai a Déri Múzeumban találhatóak.
- ¹⁷ Zoltai Lajos: *A kálvinizmus és a művészet Debrecenben*, i. m. 18. o.
- ¹⁸ Győrffy István: *Dél-bihar falvai és építkezése*. = *Néprajzi Értesítő*, 1916. 111. o.
- ¹⁹ Uo.
- ²⁰ Nagy József: *Hajdú-bihari ezermesterek*. Debrecen, 1970. 38. o. 94. rajz. Déri Múzeum.
- ²¹ Sz. Máthé Márta: *Rómer Flóris bihari munkássága*. = *Déri Múzeum Évkönyve*, 1974. 295. o.
- ²² Uo. 300. o.
- ²³ *Fejfák*, i. m. 178. o.
- ²⁴ Zentai Tünde: *Nádudvari sírjelek*. = *Ethnographia*. 1972. 305–309. o.
- ²⁵ Uo.
- ²⁶ Uo.
- ²⁷ Győrffy István: *Dél-bihar falvai és építkezése*, i. m. 114. o.
- ²⁸ Zoltai Lajos: *Művészet a debreceni temetőkben*, i. m. 55. o.
- ²⁹ Viski Károly: *Szalontai fejfák vésett díszítése*, i. m. 73. o.
- ³⁰ Zoltai Lajos: *Művészet a debreceni temetőkben*, i. m. 55. o.
- ³¹ Dankó Imre: *A hajdúböszörményi temetők költészete*. = *Hajdúsági Múzeum Évkönyve*, 1975. 124. o.
- ³² Nagy József: *Nyírségi barkácsolók*. 1968. Kézirat. Déri Múzeum, Debrecen.
- ³³ Zoltai Lajos: *Művészet a debreceni temetőkben*, i. m. 56. o.
- ³⁴ Uo. 58. o.
- ³⁵ *Fejfák*, i. m. 184–185. o.
- ³⁶ Nagy Dezső, i. m. 22. o.
- ³⁷ Balassa Iván: *A magyar gyász-színek kérdéséhez*. = *Ethnographia*, 1945. 69. o.
- ³⁸ Sági Lajos: *A régi debreceni temetők és síremlékek*. = *Déri Múzeum. Évkönyve*, 1962–64. Debrecen, 1965. 159. o.
- ³⁹ Osváth Pál: *Bihar vármegye Sárreíti járás leírása*. Nagyvárad, 1875. 44. o.
- ⁴⁰ Zentai Tünde, i. m. 306. o.
- ⁴¹ Uo. 308. o.
- ⁴² Sándor Mihályné, i. m. 22–23. o.
- ⁴³ Balassa Iván: *A magyar temetők néprajzi kutatása*, i. m. 234. o.
- ⁴⁴ *Fejfák*, i. m. 171. o.
- ⁴⁵ Néhány további szakirodalmi mű (a szerkesztő jegyzete): Balassa Iván: *A magyar falvak temetői*. Budapest, 1989; *Haláljelek*. Összeállította: Kovács Ákos = *Liget*. Különszám, 1990; *Halottkultusz*. Szerkesztette: Hoppál Mihály – Novák László. Budapest, 1982. (Elő-munkálatok a Magyarság néprajzához 10.); Kunt Ernő: *A halál tükrében*. Budapest, 1981; Kunt Ernő: *Temetők népművészete*. Budapest, 1982.

Kovács Áron

Fáy András pataki diákévei

Az alábbi cikk összefoglalni igyekszik mindazon információkat, amelyek Fáy András sárospataki tanulmányaival kapcsolatosak.¹ Fáy pataki diák volta köztudomású, ugyanakkor az 1793–1799 között kisdíakként, 1803–1804-ben pedig joghallgatóként a Kollégiumban töltött éveiről kevés forrás áll rendelkezésünkre. Az írás összeállítását a források és életrajzok számba vételével kezdtem. Ennek során sajnálatosan tapasztaltam, hogy a Patakon töltött évek igen rosszul dokumentáltak. A legtöbbet erről az időszakról Fáy András Badics Ferenc által feldolgozott, kiadatlan életrajzi jegyzetei jelentenek, melyek holléte jelenleg ismeretlen számomra. Szóba jöhet továbbá Fáy „Sáros-Patak 1794 tájban” című, 1859-ben megjelent írása, mely azonban inkább azokról a benyomásokról szól, melyeket a szerző Patakon szerzett, mintsem diákéveiről. További forrást jelentenek Szemere Pál feljegyzései, melyeket a *Divatcsarnok* című lap 1853. évfolyamában publikált.² Nem hanyagolhatóak el azok a levéltárban őrzött naplók sem, melyek 1794–1799 közötti vizsgaeredményeit rögzítik. Nyomatásban megjelent életrajzai közül kettőt érdemes megemlíteni: Badics Ferencét és Gál Istvánét.

Mint azt fentebb már említettem, Fáy először 1793-ban, ahogy arra Badics Ferenc felhívja a figyelmet, pontosan hetedik születésnapján, 1793. május 30-án lett a pataki kollégium diákja.³ Tanulmányait nem ekkor kezdte, és Patakról sem ekkor hallott először. Nagymamájánál, Gálszécsen töltött éve alatt egy Péterfi nevű pataki diák kezdte el oktatását. Bátyja, Ferenc ekkor már a kollégium diákja volt.⁴ Valószínű, hogy az ifjú Fáy András jövődiák diákságával kapcsolatban kerülhetett a Nagykönyvtár állományába az az 57. egyháztatyák műveit tartalmazó, jórészt 17–18. századi kötet, melyekben az alábbi bejegyzés olvasható: „*Pro Remolumento Scholasticae Juventutis I. Reformatorum Sáros Patakensi Collegio donavit Senior Andreas Fáy de eadem Aó 1792.*” – A Sárospataki Református Kollégium diákjainak hasznára adományozta id. Fáy András. Idősebb Fáy András, mint azt Nagy Iván kutatásai megerősítik, Fáy András nagyapja volt.⁵

Patak az ifjú Fáy tanulmányainak a kezdetén, a 18. század végén körülbelül 2600-2700 lelket számláló falusias település volt. Összehasonlításképpen, Badics Ferenc Szombathi Jánosra hivatkozva a kollégium diákságát 1787-ben 1072 főre teszi.⁶ Mint arra Ugrai János is felhívja a figyelmet A Sárospataki Református Kollégium története című könyv vonatkozó fejezetében, a városban élt kereskedők, lelkészek, professzorok egy része tehetős volt, és polgáriasabb életmódot folytatott ugyan, a lakosság többségének életét viszont továbbra is a mezőgazdaság határozta meg, életmódja falusias.⁷ Ez köszön viszsza Fáy pataki impresszióiban is, amelyeket később tárgyalunk.

Fáy, mint az fentebb már említésre került, 1793-ban került Patakra. Apja egy Sinka Mihály

nevű magántanítót is fogadott mellé és bátyja, Ferenc mellé. Badics szerint Sinka kitűnő eredménnyel tette le vizsgáját héberből, a nevelő képességeknek ugyanakkor híján volt. Indulatos emberként egyetlen nevelési eszköze a verés volt.⁸ Sinka módszerei nagy hatást tettek az ifjú Fáyra. Felnőttként pedagógiai elveit ezekkel szemben dolgozta ki. Sinkától megszabadulva a későbbi cserépfalui lelkész, Kovács István lett Fáy Ferenc és András nevelője. Rá, mint azt Badics Ferenc kiemeli, hálával emlékezett Fáy. Ő Sinkával ellentétben amellett, hogy a leckéket elkészítette vele, tehetségét is gondozta.⁹ Tanulmányairól 1794-től lelhetőek fel adatok. 1794-ben már mint elementarista került be a naplóba. 1795-ben mint coniugista, 1796-ban mint grammatista, 1797-ben mint syntaxista, 1799-ben pedig a logicus osztályban vizsgázott. Tárgyai között grammatika, hittan, hazai és bibliai történelem, földrajz, szónoklattan, stílisztika szerepelnek. Tanulmányi eredményei kezdetben jók, később kitűnőek voltak.¹⁰ Tanítói 1793-ban Ponyó Márton, 1794-ben Bodoló Imre, 1795-ben Balog Ábrahám, 1796-ban Törös Bálint esküdt diákok voltak. A felsőbb évfolyamokban „*humaniorum professorok*”, Váradi Pál és Gelei József tanították. Utóbbit néhány hétig helyettesítette is a katedrán betegsége miatt.¹¹ A Fáy gyermekek nem a Kollégium épületében laktak, úgynevezett „publicus diákok” voltak. Szállásuk tanítójukkal együtt Dávid Péter kántornál volt. Mint életrajzírója, Badics Ferenc beszámolt róla, élelmiszereket Kohányból kaptak, főzni viszont Patakon főztek rájuk.¹² Sokat elmond a 18. század végi nemesi ifjak viseletéről Fáy önéletrírásának egy másik darabja, melyet ugyancsak Badics idéz: „*Atyám – úgymond – beszélítván a falu s egyszersmind a maga udvari szabóját, világoskék liberiaaposztótból, fekete teveszőr zsinórral megvarratta vele két dolmányomat, két nadrágomat, szürke köpenyemet, két három mellényemet, jóformán antik szabás szerint; adatott a köntösneműekhez egy-egy nyalábka foltnak valót; rakatta a kordován- és fisléder-bőröket, kiszabatta maga előtt számomra a hat pár köznapi-, gála- és sáracsizmát, megforgatva és visszaforgatva a bőröket, hogy minél kisebb darabkák essenek el a szabásból; minélfogva nem egyszer történt meg, hogy bőrkímélésből gálacsizmámnak fejeére is folt esett. Ezeken kívül kaptam még egy szőrkalapot, 3-4 nyakravalót és 12 két-két garasos zsebkendőt, mert ezeknek elvesztésében, noha óvatosságból dolmányom zsinórához kötözgettem azokat, valóban mester voltam. Még néhány pár házivászon-fehéreneművel együtt ki voltam egészen készítve egész évre, s ezen kikészítésen túl toldozás-foltozás pótolta ki nálam minden garderobeli szükségét. Nem nagyítom a dolgot, ha azt mondom, hogy éven át többet jártunk foltos köntösökben és csizmákban mint épekben. A minthogy a pataki tanulósg általában vetélkedett volna a foltvetésben és gombfelvarrásban bármelyik czéhbeli szabóval”¹³. Mint azt a fenti idézet érzékelteti, Fáy András a kor átlagos nemesifjainak életét élte Patakon. Nem élt hivalkodóan, annak ellenére, hogy apja jelentős, körülbelül ötezer holdas birtokkal rendelkezett.¹⁴*

Milyenek látta az ifjú Fáy Patakot? Erről, mint fentebb már említettem, a *Sáros-Patak 1794 tájban* című írásában számol be. „*Sáros-Patak, a zempléni hegyalja egyik városa, a mily alkalmas, kies fekvésénél és elvonultságánál fogva a mélyebb tudományok ápolására, szintoly mostohás, épen annálfogva, hogy nagyvárostól, úgynevezett nagyvilágtól távol esik, a szépművészetekre, aesthetikai izlésre és társalgási előnyökre nézve*” – vezeti fel cikkét.¹⁵ Amilyen magasra értékeli Fáy az oktatás tudományos színvonalát, annyira hiányolja a kulturális életet Patakról. Egy másik helyen így ír erről: „*Rozgonyi tanár latin*

1 tudomány és társadalom

*stylje, közel beillett volna a római classicusok korába, Kezy Mózes latin versei vetélkedhettek Lottichius, Sarbievius s más sequioris aevi latin költőkéivel: Mokry Benjámín, későbbi pápai tanár s mások a görögben voltak kitűnők. De a szépművészetek minden ága 1794 körül még bölcsőben szunnyadt a pataki collegiumban*¹⁶. Ennek értékeléséhez mindenképp figyelembe kell vennünk, hogy a jakobinus mozgalom utáni időszak a bezárkózás időszaka a magyar irodalomban. A II. József és II. Lipót uralkodása alatt tapasztalható politikai és irodalmi megélénkülést a hallgatás időszaka váltotta fel az egész országban.

Fáy András 1799-ben hagyta el Sárospatakat. A pozsonyi evangélikus líceumban folytatta tanulmányait, elsősorban azért, hogy németül megtanuljon. Patakra 1803-ban tért vissza. 1803 és 1805 között bölcsészetet és jogot hallgatott.¹⁷

Miért újra Patak? A kérdés feloldásának kulcsát az 1793-ban, 30 évesen Patakra került jogász, Kövy Sándor és a kor ismert filozófusának számító Rozgonyi József adják. Utóbbi hírnevét Kant filozófiájának kritikájával, előbbi pedig innovatív pedagógiai módszereivel szerezte. Kövy pataki működése idején új tankönyveket írt, előadásaiiban rendszeresen kitért a jogelvek gyakorlati alkalmazhatóságának lehetőségeire, gyakran vitt példákat, esettanulmányokat óráira. Ennek hozadéka volt az ösztönzésére létrejött Pánczél vármegye. Pánczél vármegye egy kísérlet volt, melyben Kövy diákjai egy vármegyei adminisztrációt hoztak létre a Kollégiumon belül, és a valódi vármegyék működését modellezték. Funkcionáriusokat választottak, közgyűléseket tartottak, erről szabályos jegyzőkönyvet vezettek, rendelkeztek fő- és alispánnal, főjegyzővel, aljegyzővel, főorvossal, ügyésszel, levéltárossal. Megyegyűléseiken különböző kitalált ügyek mellett az országgyűlés legfontosabb politikai kérdéseit is tárgyalták, a Kollégiumon belül ez lett az országos politikai események megvitatásának legfontosabb színtere. Ez vezetett végül központi utasításra történt felszámolásához is.¹⁸

Hogy visszakanyarodjunk Fáy András patak diákéveihez, mint említettem 1803-ban tért vissza Sárospatakra. Ennek az évnak a végén himlőt kapott, melyet hosszú lábadozás követett. Ez az oka, hogy az 1803/1804-es tanévben sokat mulasztott. Mindemellett, mint arra életrajzírója, Badics Ferenc is felhívja a figyelmet, jurátusként is szorgalmas és jó tanuló maradt. Alátámasztja ezt az is, hogy Kövytől feladatul kapta, hogy diáktársait korrepetálja. Badics ezekről az évekről megemlíti azt is, hogy Fáy Pánczél-vármegye alispánjává választották.¹⁹ Az életrajz ez utóbbi momentumát tisztázásra szorul.

1805 őszén Fáy András Patakról Pestre költözött, hogy Szluha László megyei főügyész mellett törvényszéki gyakorlatot szerezzen, és befejezze jogi tanulmányait.²⁰ Ezzel ért véget pataki diáksága.²¹

Jegyzetek

- ¹ A szerző ezúton megköszöni Jurkoviczné Kálmán Margit, a szegedi Somogyi Könyvtár folyóirattárosa szíves segítségét.
- ² Szemere Pál: Pályaismeretési adatok Fáy A. életéhez. = *Divatcsarnok*, 1853.
- ³ Badics Ferenc: *Fáy András életrajza*. Magyar Tudományos Akadémia, Budapest, 1890. 17. o.
- ⁴ Badics, i. m. 17. o.
- ⁵ Nagy Iván: *Magyarország családai czímerekkel és nemzedékrendi táblákkal*. Harmadik kötet. Beimel J. és Kozma Vazul, Pest, 1858. 133. o.
- ⁶ Badics, i. m. 19. o.
- ⁷ Dienes Dénes – Ugrai János: *A Sárospataki Református Kollégium története*. Hernád Kiadó, Sárospatak, 2013. 71–73. o.
- ⁸ A verés és fenytetés közel sem voltak szokatlan eszközök a kor pedagógiájában. Fáy esetével körülbelül egy időben tett panaszt a kollégium egyik pártfogója, Kóji Komáromy Lajos, hogy fiát magántanítója annyira megverte, hogy a fiú három napig nem tudott nadrágot húzni. (Dienes – Ugrai, i. m. 78. o.)
- ⁹ Badics, i. m. 17. o., Erdélyi Pál: *Fáy András élete és művei*. Neuwald Illés, Budapest, 1890. 12, 23–24. o.
- ¹⁰ *Censura Classistarum Annis 1794–1806 inclusive*. SRK TGy. Levéltár K.a. II. 1. p. 6, 7, 54, 119, 186, 271; Az osztályfelosztásokról, és a tananyagról bővebben lásd: Dienes – Ugrai, i. m. 61. o.
- ¹¹ Badics, i. m. 24–25. o.
- ¹² Badics, i. m. 28–29. o.
- ¹³ Idézi: Badics, i. m. 31. o.
- ¹⁴ Badics, i. m. 6. o.
- ¹⁵ Fáy András: *Sáros-Patak 1794 tájban*. = *Nefelejts*, 1859. 29. szám (okt. 16.) 335. o.
- ¹⁶ Uo.
- ¹⁷ Badics, i. m. 42. o.
- ¹⁸ Dienes – Ugrai, i. m. 84–86. o.; Kövy Sándorról lásd továbbá: Szathmáry Béla: *Kövy Sándor emlékezete* = *Zempléni Múzsza*, XIII. évf. 2. szám, 2013. nyár, 15–21. o.
- ¹⁹ Badics, i. m. 42–45. o.
- ²⁰ Badics, i. m. 49. o.
- ²¹ A közlemény előadásként elhangzott 2014. augusztus 28-án a Sárospataki Református Kollégium Tudományos Gyűjteményei Nagykönyvtárának Dísztermében rendezett „Kegyelet és jövő. Megemlékezés Fáy András halálának 150. évfordulóján” című konferencián. A szerkesztett változat megjelent: Kovács Áron: *Fáy András sárospataki diákévei*. In: „Kegyelet és jövő” *Fáy András halálának 150. évfordulója alkalmából rendezett konferencia előadásai*. Szerkesztette: Tanászi Árpád. SRKTGY, Sárospatak, 2014. 19–23. o. ISBN 978-615-80132-0-8. A kötetet a Zempléni Múzsza szerkesztősége ezúton ajánlja az olvasók szíves figyelmébe!